

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě
děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.

(Fp 4,6)

OBSAH

Úvodník

Úvodní slovo: Hlavně to zdraví 3

Rozhovor

Jiří Jakoubek, ředitel Gymnázia Varnsdorf:
Gymnázium, kde jsou prioritou
dobré vztahy 4

Představujeme

Gymnázium Varnsdorf 7

Církevní stavby v diecézi

S Radkem Rejškem za varhanami
kostelů litoměřické diecéze:
farní kostel sv. Martina ve Velemíně 11

Duchovní slovo

Monika Marková: Mám ráda únor 10

Osobnost

P. Stanislav Příbyl: Magdalena Kade 14

Zprávy

Krátké zprávy z diecéze 12
Pout' do Filipova 20

Napsali jste

Příspěvky čtenářů 16
Historické kalendárium 7

Charita

Výsledky Tříkrálové sbírky 2016 18

Pozvánky

Pozvánky, diáře 22

Fotogalerie

150. výročí poutního místa Filipov 23

Fotografie na titulní
straně časopisu:

Bazilika minor P. Marie
Pomocnice křesťanů
ve Filipově
Foto: Ivo Šafus

Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
21. ročník • 2. číslo • 20 Kč

Úvodník

Hlavně to zdraví

„(Ježi)Šmarjá, co se ti stalo?“ Slýchávám docela často toto „citoslovce“ údivu, když někomu sdělím, že jdu do nemocnice, že jsem v nemocnici... A tak vysvětluji, jak se občas stane, že nemocniční kaplan je v nemocnici – tedy navštěvuje nemocné;-). Na jednu stranu mě těší zájem dotyčného o mé zdraví, na druhou stranu přemýšlím, jestli je nemocnice skutečně takovou pohromou. Na počátku tomu tak nebylo, dovoluji si parafrázovat Pána Ježíše. Představme si středověk. Jak byl asi šťastný ten nemocný, který byl přijat do špitálu Anežkou Českou či jinou řeholnicí. Jistě, kdo z nás by nechtěl, aby na něm spočinul jejich láskyplný pohled. Ony totiž už ve dveřích přijímaly trpícího Krista. Dnes se může přihodit, že se hospitalizuje „akutní slepák“ s rodným číslem a pojišťovnou. Ale o tom nechci mluvit. Ačkoliv jsem sám byl na různých místech hospitalizován nejméně patnáctkrát, tento pocit jsem měl asi jen jednou.

Je zde paradox. Středověkým špitálům se o možnostech dnešní medicíny ani nesnilo, přesto byly vyhledávány. Mortalita v našich zařízeních je nepochybně nižší, pozitivně řečeno účinnost léčby je vyšší, jsou však obávány. Možná, že část odpovědi tkví v tom běžném nejen novoročním přání: „hlavně to zdraví“. Vysoká hodnota (zdraví) se nám stala hodnotou nejvyšší, zkrátka trochu zbytněla. A tak nám zbyl strach z nemoci i nemocnice. Mohla by nás zachránit latina. Slovo zdraví (salus) je zároveň spása. To by bylo přání vpravdě důstojné křesťana – přát druhému zdraví, hlavně spásu. Takové přání předpokládá Spasitele a žebříček hodnot se přerovná. Nemoc a nemocnice se může stát prostředkem spásy, místem, kde se učíme důvěřovat – personálu, blízkým a především Bohu. Skrze závislost na druhých se učít závislosti na Něm. Zkrátka nemoc může být vynikající učitelkou života (i duchovního). Když jsem před napsáním tohoto úvodníku odcházel z nemocnice od spolubratra Benna, vzkázal: „Jsem pacient, tedy pacientia, pacientia! Trpělivost, trpělivost!“

Přeji každému u nemocnému doma, v nemocnici či hospici uslyšet slova Panny Marie z našich severočeských filipovských Lurd: „Mé dítě, od nynějška se to hojí.“

P. Václav Čunek SDB, Teplice

V dalším čísle Zdislavy

- navštívíme Římskokatolickou farnost Liběšice u Žatce, kde byla otevřena druhá ze Svatých bran v naší diecézi, a budeme mluvit s P. Vilémem Markem Štěpánem O.Praem., duchovním správcem farnosti
- s diecézním organologem Radkem Rejškem budeme putovat za varhanami kostelů naší diecéze, tentokrát zavítáme do Postoloprt
- představíme spolek Porta Apostolorum, který chce svou činností podpořit opravu postoloprtských varhan, a jednu z aktivit tamní Základní umělecké školy
- R.D. Jiří Smolek prozradí, jak probíhají v naší diecézi přípravy na Světový den mládeže v Krakově
- nahlédneme i do dění charit v naší diecézi
- přineseme pozvánky, zprávy z diecéze, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

Gymnázium, kde jsou prioritou dobré vztahy

Rozhovor s ředitelem
Gymnázia Varnsdorf
Ing. Bc. Jiřím Jakoubkem

Jak jste našel cestu k pedagogice?

Nejsem klasický absolvent pedagogické fakulty. Studoval jsem inženýrský obor sdělovací a přenosové techniky na vojenské fakultě v Liptovském Mikuláši. Ke konci studií však vážně onemocněla moje maminka, a tak jsem se snažil dostat co nejbliž k místu rodiště, k Liberci. Určitou shodou náhod jsem se dostal do Varnsdorfu, kde byl vojenský útvar civilní

obraný. Obsahovou náplň útvaru byla spíše ochrana civilního obyvatelstva před různými provozními haváriemi a podobně. Zde jsem působil od roku 1984 do roku 1991. V té době jsem se také oženil a zůstali jsme s manželkou ve Varnsdorfu bydlet.

Po možném odchodu z armády jsem v srpnu 1991 nastoupil ve Varnsdorfu na základní škole jako učitel matematiky a fyziky. V budově této školy jsem již 25 let. Od roku 1996 jsem začal také působit i na Biskupském gymnáziu Varnsdorf, které z tehdejší základní školy vzniklo. Impulzem pro vznik varnsdorfského gymnázia bylo zrušení tehdejších elokovaných tříd nižších ročníků Gymnázia Rumburk v budově základní školy.

Bylo to popudem pro úsilí otevřít ve Varnsdorfu gymnázium?

V té době jsem byl určitě mezi prvními, kdo si pohrával s myšlenkou samostatného gymnázia ve Varnsdorfu. Na této myšlence jsme se shodli i s tehdejší ředitelem ZŠ panem Mgr. Antonínem Foretem, kterému jsem v oblasti učitelské kariéry za mnohé vděčný. Myšlenka se začala rozpracovávat, i když určitě ne všichni byli nadšeni. Především se vyskytly názory, že gymnázium nebude mít dostatek kvalitních žáků. A samozřejmě tu byla otázka, jakým způsobem a kdo bude školu financovat. Štěstím bylo, že myšlenka našla podporu u tehdejšího starosty města Varnsdorf Ing. Vladimíra Bartoně a městského zastupitelstva. Vznik samostatného gymnázia také podpořil tehdejší předseda Fondu národního majetku pan Ing. Tomáš Ježek, který v tomto regionu působil jako poslanec parlamentu. Zásadní a rozhodující roli však sehrál vikář varnsdorfské farnosti pan Mgr. Alexej Baláž a litoměřický biskup pan Mons. ThDr. Josef Koukl, kteří umožnili zřízení školy pod hlavičkou biskupství.

Cesta naší školy nebyla jednoduchá, na začátku bylo potřeba přesvědčit veřejnost, že sem škola patří a že jejich dětem poskytne kvalitní vzdělání. To obnášelo chodit na základní školy a na třídní schůzky a vysvětlovat rodičům, proč by měly být jejich děti absolventy varnsdorfského gymnázia, museli jsme také vysvětlovat význam zřizovatele a křesťanství na naší škole.

Jak se to tu dařilo? Možná to zrovna v tomto regionu nebylo tak snadné...

Ano, nacházíme se v severních Čechách, kde mnoho lidí není aktivních věřících. Myslím ale, že se podařilo rozptýlit počáteční nedůvěru veřejnosti a lidé zjistili, že naše škola má svoji úroveň, své dobré jméno a významného zřizovatele, kterého si já osobně velmi vážím, protože svojí autoritou, svým nadhledem a svým zájmem o školství dává naději, že se škola bude rozvíjet tak, jak si představujeme a jak si představuje současná společnost.

Jak se projevují křesťanské prvky ve vaší škole?

S ohledem na podmínky, které nás obklopují. Právě před chvílí se tady konalo pravidelné setkání našich učitelů a žáků, kteří jsou věřící. Některá společná setkání míváme také při akcích školy v místním kostele, a to například vánoční mše a předávání vysvědčení. Myslím, že tyto prvky se nám daří nenásilně integrovat. Mám za to, že nyní je škola minimálně kvalitativně srovnatelná s rumburským gymnáziem, které v minulosti, ale i v současném období patří k vyhlášeným školám Šluknovského výběžku. Budeme se i nadále snažit, aby se naše škola stala významnou regionální všeobecně vzdělávací autoritou. Zrcadlem hodnocení školy může být i to, že se na naší školu hlásí několikanásobně více dětí z pátých ročníků, než jich můžeme přijmout.

Jaké předměty učíte zde na gymnáziu?

Protože jako ředitel mám zkrácený úvazek, učím pár hodin informační a výpočetní techniky.

Co myslíte, že je na zdejší škole tou největší předností?

Je to kolektiv našich učitelů a kolektiv dětí, které jsou úžasné. Teď v lednu nám skončila komplexní inspekce, která tu byla za dobu trvání školy už potřetí a i ona potvrdila, že velkou devizou naší školy jsou dobré vztahy mezi učiteli a žáky, které jsou nadstandardní, a to je to, proč u nás chtějí děti studovat. Stejný názor mají i naši absolventi, kteří se k nám vracejí

a říkají, že naše škola a vztahy jsou tím nejlepším, co je v místě bydliště potkalo. Naší prioritou je budovat rodinné, osobní vztahy a bezpečné prostředí pro žáky.

Zkoušky na vaši školu probíhají stejně jako všude jinde, nebo máte i nějaká jiná kritéria?

My si nemůžeme studenty vybírat tak, jak bychom chtěli, ale jsme vázáni zákonem a u nás se dělají stejné zkoušky jako na ostatní střední školy. Určitě zde hraje roli prospěch, hodnocení u přijímacích zkoušek a mimoškolní aktivity uchazečů. Vyhodnocení přijímacího řízení je strohé – pořadí dle kritérií.

A co učitele, jak vybíráte ty?

Zde můžeme zohlednit různá kritéria, ale je potřeba si uvědomit, kde se naše škola nachází, a je zřejmé, že výběr kvalifikovaných učitelů je v místní oblasti omezen. Hlásí se nám i učitelé ze vzdálených míst naší republiky, ale ti zde většinou nechtějí zůstat natrvalo, bývají třeba až z Moravy. My spíše máme zájem o učitele, kteří jsou s tímto krajem trvaleji spojeni. Také dáme na doporučení důvěryhodných osobností, protože při jednom nebo dvou pohovorech nemáte prostě šanci člověka dobře poznat. Ale my máme štěstí na dobré kantory, kteří jsou schopni společně vytvářet výborný kolektiv.

Máte nějaké zvláštní vyučovací metody?

Jsme zapojeni do projektového vyučování, spolupracujeme s různými i mezinárodními organizacemi a naší zvláštností jsou takzvané klasifikační týdny. To znamená, že ve dvou týdnech během školního roku se naši žáci zapíší k učitelům k různým předmětům. Počet zkoušek je podle ročníků různý. V průběhu klasifikačního týdne žáci skládají ústní zkoušky před svými učiteli. Při zápisu na zkoušky se projevuje i určitý princip nespravedlnosti v tom, že ne všichni žáci se dostanou k učitelům, o které by měli zájem. Kapacita učitele je omezená, ale takhle to v životě chodí, ne vždy člověk dostane přesně to, co by chtěl. Jen musíme ještě upra-

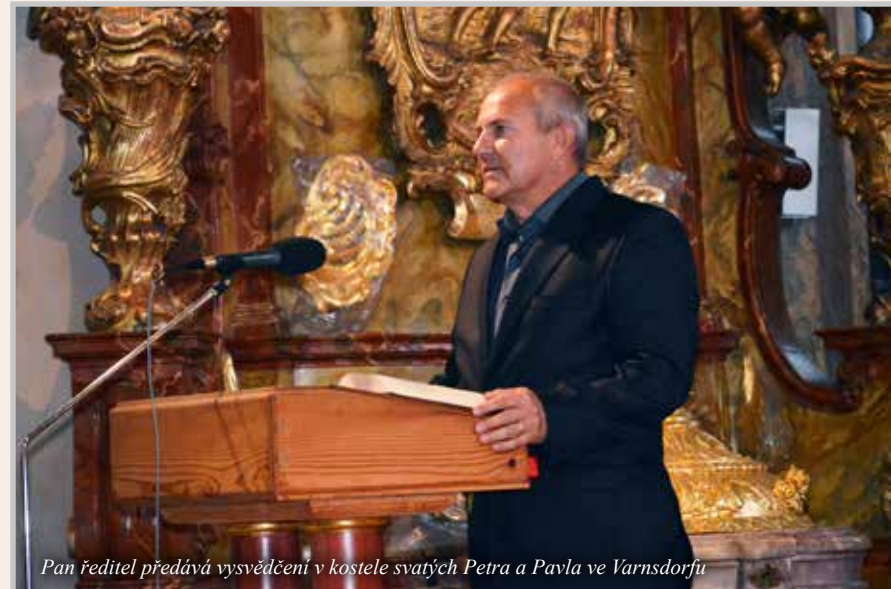
vit zápis, aby při něm nedocházelo k hrubostem, i takové věci se někdy dějí a my se budeme snažit nějak tyto situace ošetřit. Ale jinak jsou klasifikační týdny velmi dobře hodnoceny jak rodiči, tak studenty a učiteli. Při těchto zkouškách je každý žák několikrát ústně přezkoušen, což v běžných hodinách a maximálních počtech žáků ve třídách není úplnou samozřejmostí. Takovýto přímý kontakt v malé skupině je osobnější a upevňuje vztah mezi učitelem a žákem.

Co je to Promise academy – Akademie příslibu?

Založil ji v Americe Geoffrey Canada v roce 2004 v rámci projektu na povznesení Harlemu. Naše Akademie příslibu je v mnohém podobná té americké. Děti v pohraničí jsou zřetelně znevýhodněné. Mají mnohem horší podmínky ke vzdělávání, jsou pro ně nedostupné kroužky, umělecké školy, sportovní kluby, doučování, kvalitní domácí příprava. Akademie je vystavěna na křesťanských principech a opírá se o rodinnou atmosféru školy. Aktivit se mohou účastnit i žáci ostatních škol. Akademie zabezpečuje zájmovou činnost, rekreaci, tělesné aktivity, kulturní vyžití, aktivní odpočinek, regeneraci, pomoc při studiu a samostudiu. Velmi důležitá je i její funkce sociální.

Co je podle vás nejdůležitější, aby mohl být člověk dobrým učitelem?

Já jsem přesvědčen, že to ani tak není odborná erudice, ale osobnost učitele. Spoustu věcí se dá naučit, ale to, jaký člověk je, to se naučit nedá. Při výběru kole-

Pan ředitel předává vysvědčení v kostele svatých Petra a Pavla ve Varnsdorfu

gů jsem měl štěstí, daří se nám vybírat učitele, kteří do našeho kolektivu zapadají a ztotožňují se s naší filosofií.

Mnozí dnes žehrají na to, že je mládež přetechnizovaná. Jak to vidíte vy, který technické obory učíte?

My se snažíme některé věci eliminovat tak, abychom tento trend nezvyšovali. Nikdy jsme nezavedli elektronické žákovské knížky, protože je to velmi anonymní. Rodiče nabývají dojmu, že nemusí do školy vůbec chodit, mají za to, že jedinou hodnotou je zapsaná známka. Úplně mizí osobní kontakt mezi rodiči a učiteli na půdě školy. Nedovolili jsme v minulosti také psát písemné maturitní zkoušky na počítači. Úplně se tomuto trendu vyhnout nelze, děti dnes mají notebooky, tablety, mobilní telefony. Ale snažíme se, aby výuka u nás měla stále podobu „staré“ školy. Mobilní telefony musí děti mít v době vyučování vypnuté. O přestávkách jim v jejich aktivitách nebráníme, pokud dodržují pravidla školy daná školním řádem.

A co obecné nářky na dnešní mládež, co si o ní myslíte vy?

Já si myslím, že jsou jiní, žijí v jiné době, ale nejsou ani o nic horší, ani o nic lepší než my nebo kterákoli jiná generace. Mají jiné hodnoty a jiné kvality, které jsme my neměli, ale to je dílem doby, ve které žijí. Určitě nejsou hor-

Pedagogický sbor

ší. Problémy jsou v komunikaci s rodiči, ti jsou mnohdy nesoudní, co se týká chování jejich dětí. Obhajují žáky v neprospěch učitelů a tím dětem škodí. To ale není jen náš problém, v naprosté většině nemají dnes učitelé zastání u rodičů žáků, kteří se potýkají s nějakými problémy. Klesající prestiž učitelského povolání je v naší společnosti obecným jevem.

Ve Varnsdorfu se mnoho lidí hlásí k romské národnosti. Máte tyto děti i ve vaší škole?

V minulosti jsme měli několik žáků, kteří se k romské národnosti hlásili, byli to jednotlivci a nebyl s nimi žádný problém, šli dokonce studovat na vysokou školu. Romská problematika naší školu nezasahuje, protože jsme škola výběrová a Romové mají většinou jiné hodnoty než všeobecné výběrové vzdělání. I ve městě se situace změnila a v posledních letech už tu není výbušné prostředí, ale je zde samozřejmě mnoho jiných sociálních problémů, například rozdíly v sociálním postavení našich žáků jsou velmi velké.

První školní den

Naší devizou je, že už dva roky poskytujeme z daru zřizovatele, tedy Biskupství litoměřického, sociální a prospěchové stipendium našim žákům.

Kolik žáků je pobírá?

Rozhodli jsme se, že z částky 200 000 Kč, kterou každoročně dostáváme od zřizovatele, rozdělujeme žákům 120 000 Kč, a někdy i víc. Stipendium pobírá asi dvacet žáků, kteří podpo-ru potřebují nebo si ji zaslouží.

Je nějaký předmět, na který vaše škola klade zvláštní důraz?

Gymnázium je všeobecná škola, takže tomu odpovídá i skladba předmětů, ale maximální podporu poskytujeme jazykovému vyučování, kdy skupiny dělíme tak, aby vyučování jazyků bylo individuálně možné. To nás stojí dost prostředků, ale naše práce se zhodnocuje, protože máme už absolventy uznávaných certifikátu jazykových zkušeností B2.

Máte přehled o vašich absolventech?

Naši vystudovaní absolventi se bohužel zatím do Varnsdorfu většinou nevracejí. Mnohdy vystudovali i prestižní univerzity v zahraničí, mají poměrně významné posty, například naše první absolventka, která po gymnáziu pokračovala na berlínské univerzitě, pracuje na významném postu u německých státních drah. Ale není to jenom ona, ale celá řada našich absolventů. Nemáme žádnou statistiku, ale bývalí studenti přijedou třeba na maturitní ples a přes tato setkání je možno konstatovat, že jsou v životě úspěšní.

Máte něco, co byste rád ve vaší škole zlepšil?

No, trochu nás omezuje, že jsme v nájemních prostorech a nájemní smlouva nás limituje k využívání prostor školy. Velké omezení přináší v maximálním možném počtu žáků přijímaných ke studiu na naší školu. Pokud by se tento problém v budoucnu vyřešil, bylo by to ku prospěchu věci. Budova patří městu, s námi sdílí celé přízemí vyšší odborná škola a na některé odborné předměty jako například na biologii, či fyziku do našich vybavených učeben docházejí žáci základní školy.

Letos vás čekají oslavy dvaceti let od založení školy. Co chystáte?

Chtěli bychom uspořádat neformální setkání studentů, aby se mohli setkat mezi sebou a také aby se mohli podívat, kam se škola za tu dobu posunula. Tyto oslavy proběhnou v září letošního roku.

Zuzana Adamová
Foto: archiv školy

Historické kalendárium ÚNOR

Letos v lednu jsme si připomněli 150. výročí filipovských událostí spojených s mimořádným milostným uzdravením Marie Magdaleny Kade. Tato jubilea byla již v minulosti spojena s řadou významných událostí, mezi nepřehlédnutelné akty však nepochybně patří vydání dekretu o povýšení kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově na baziliku minor. K vyhlášení povýšení došlo již na výroční den, tedy 13. ledna 1926, dekret byl v Římě vyhotoven až 21. února 1926, tedy před 80 lety. Ke kladnému vyřízení žádosti o povýšení, již podal generální moderátor kongregace redemptoristů, která tehdy ve Filipově působila, nepochybně přispělo i to, že tehdejší papež Pius XI. navštívil toto proslulé mariánské poutní místo již v roce 1920, kdy působil jakožto papežský nuncius v Polsku.

V posledních měsících bylo i v necírkevních médiích hojně zmiňováno jméno P. Josefa Toufara a události spojené s tzv. „čichošským zázrakem“. Svě skutečné mučedníky, kteří za Krista prolili krev, měla v období komunismu i litoměřická diecéze. 17. února uplyne 120 let od narození jednoho z nich – Franze Sitteho. Tento rodák z Hrádku nad Nisou je ponejvíce spojován s Bořislaví na Teplicku, kde působil v duchovní správě od roku 1922. Po 2. světové válce nebyl zařazen do odsunu, neboť nedělal mezi věřícími národnostní rozdíly a byl všeobecně oblíben. Mezi jeho koníčky patřilo sadařství a především vlastivěda, která se mu nakonec stala osudnou. Na počátku roku 1960 totiž obdržel povolení v návštěvě své sestry, která žila v západním Německu. Na hraničním přechodu v Chebu byl však zadržen. Následně byl převezzen do vazební věznice v Litoměřicích a obviněn z revanšismu, neboť v jeho zavazadlech byly objeveny jeho vlastní vlastivědné práce o dějinách Bořislavi, které se přirozeně věnovaly i době, kdy byl tento region obýván převážně německým obyvatelstvem. V litoměřické vazební věznici pak P. Sitte 8. ledna 1960 zemřel. Dle vyšetřovatelů šlo o sebevraždu, této verzi však odporuje řada skutečností, a tak lze nepochybně i Franze Sitteho považovat za jednu z obětí komunistického režimu.

Z méně vzdálených výročí je dobré připomenout, že 7. února uplynul rok od úmrtí P. Bohuslava Bárta, administrátora ve Mšeně, a 12. února uplynulo pět let od posledního významného doplnění litoměřické katedrální kapituly, která se tehdy rozrostla o čtyři sídelní a pět čestných kanovníků.

Martin Barus, archivář biskupství

Škola na hranici – škola, kde se výchova a vzdělání daří

Navštívili jsme Gymnázium Varnsdorf, abychom prozkoumali, jaká je škola, kterou provozuje litoměřické biskupství, a abychom vám zprostředkovali něco z atmosféry této školy, která se nalézá na severu Čech ve Šluknovském výběžku. Návštěva školy nás nadchla a já jen doufám, že se mi podaří vykreslit ovzduší vzájemnosti a radosti, které pocítíte okamžitě, jakmile otevřete veliké a těžké dveře tohoto vzdělávacího ústavu.

Základní informace

Gymnázium Varnsdorf má za sebou v letošním roce právě dvacet let trvání. Cesta k otevření gymnázia nebyla lehká a nastínili jsme ji v rozhovoru s ředitelem školy Ing. Bc. Jiřím Jakoubkem. Škola mohla vzniknout díky společnému úsilí členů Výboru pro zřízení Gymnázia Varnsdorf, kterému předsedal Ing. Tomáš Ježek, neocenitelná byla také pomoc kanovníka R.D. Mgr. Alexeje Baláže a starosty města Ing. Vladimíra Bartoně a zvláště zásadní bylo rozhodnutí Mons. ThDr. Josefa Koukla, díky němuž se Biskupství litoměřické stalo zřizovatelem školy.

Během existence školy tu působili tři ředitelé: Mgr. Antonín Foret byl ředitelem do roku 2004, Mgr. Jiří Čuňát byl ředitelem do roku 2013 a nyní vede toto gymnázium Ing. Bc. Jiří Jakoubek. Vyučuje zde 32 učitelů. Gymnázium sídlí v téměř sto let staré budově, která patří městu, a protože je tedy kapacita prostor omezena, nemůže gymnázium zdaleka vyhovět všem uchazečům, kteří prošli přijímacím řízením. V letošním roce zde studuje 290 žáků, ve třídách je mnohdy 34. Prioritou školy je výuka v křesťanském duchu, důraz je kladen na výuku jazyků, projektovou a environmentální výuku, škola spolupracuje se Schrödingerovým institutem, pořádá pro studenty zahraniční zájezdy a má družbu s gymnáziem v Budyšině a s evangelickou školou v Gaussig v SNR.

První dojmy

Gymnázium Varnsdorf sídlí v druhém a třetím patře starobylé budovy, která zaujme svým vzhledem i zvnějšku. Ale v prostorách gymnázia jste přímo okouzleni výzdobou a zvláště výtvarnými pracemi studentů. Velkorysé malby a kresby spolu se zajímavými fotografiemi tvoří galerii, kde si jed-

notlivé práce se zájmem prohlížíte. Vlastně tu nejsou typické školní nástěnky, ale na různých místech se můžete začíst do zajímavých textů a stále máte co objevovat. Když zazvoní a žáci zaplní chodby, jste překvapení klidnou a radostnou atmosférou, která rozhodně není na všech školách obvyklá. Všichni sem rádi chodí, děti jsou tu se stavem věcí natolik spokojeny, že by nic neměnily, a učitelé jsou vděční, že mohou učit právě tady. Dobré vztahy v kolektivu učitelů a dobré vztahy mezi učiteli a žáky jsou prioritou tohoto gymnázia. Pan ředitel si pečlivě vybírá své kolegy a říká, že má štěstí, že všichni členové učitelského sboru sdílí stejnou filosofii. Dobré vztahy se žáky rozhodně neznamenají, že se stírá zásadní rozdíl mezi učitelem a žákem, to naprosto ne. Jen pevný řád může umožnit takové klima, jaké vládne tady.

Křesťanské prvky ve škole

Při prohlídce prostor gymnázia najdete věci, které na státních školách nehledejte. V okně je veliká malba Dobrého pastýře, na chodbě visí dřevěný kříž, můžete si prohlédnout mapu dobrých skutků nebo zde najdete informace o zřizovateli školy – litoměřickém biskupství. Nejde ale o násilnou propagaci. Ve výuce nenajdete žádné zvláštní předměty než ty, které jsou obvyklé na škole se všeobecně vzdělávacím zaměřením. Každou středu se tady ale koná společné setkání věřících učitelů a žáků, na které může přijít kdokoli. Toto setkání vede učitel a jáhen v jedné osobě, Mgr. Jan Hedvík. Ten popisuje, jak pravidelná setkání probíhají: „Sejde se náš tým kolem dvanácti, ale na počtu, myslím, nezáleží. Nejdříve si zahrajeme na kytaru, potom čteme z Písma. Potom mám krátkou promluvu a následuje společná modlitba. Modlíme se také za náš kraj a za naši školu. Když vím, že někdo hledá, oslovím ho. Mým cílem ale není někoho přetáhnout. Pojímám svou roli tady spíše tak, že učím i během svých hodin společenských věd žáky kriticky myslet. Vždycky říkám žákům: tancujte, tancujte jakkoli, ale nestůjte. Vždyť člověk je stvořen, aby hledal. Chci, aby žáci i učitelé této školy měli s křesťanstvím takovou zkušenost, že křesťan není nutně stále se usmívající člověk, který se nejlépe schovává v kostele, a všechno, čím žijí nevěřící,

je mu vzdáleno. Když ale s žáky poslouchám třeba rockovou hudbu, smějí se s nimi a malují s nimi, stávám se pro ně otázkou a představou, které dosud o křesťanech měli, se začínají bořit. Některé školní akce, například předávání vysvědčení, se konají ve zdejší děkanském kostele svatých Petra a Pavla.“

Tady se o křesťanství mnoho nemluví, tady učitelé prostě jednají se svými žáky vlídně a s láskou, ale ta se zvláště projevuje v tom, jak učitelé své žáky formují, a to především vlastním příkladem. Vždyť pro pana ředitele je tu na prvním místě osobnost každého učitele a říká, že i znalosti a vědomosti lze doplnit a dostudovat, ale to, jakým člověkem učitel je, to je neměnné. Tady, když děti udělají krok k poznání, udělá k nim jejich učitel kroky tři. Tady ví, že vzdělání začíná u jádra každého dítěte, u jeho srdce. To je potřeba probudit, aby děti „byly při sobě“ a bylo možno je vzdělávat. Je nutné upevnit jejich vlastní já, jejich jádro a potom jim budou nabitě vědomosti k užítku, a nejen jim, ale celé společnosti. A děti a mladí lidé jsou k těmto opravdovým a upřímným snahám velmi vnímaví, a proto sem chodí rádi a rádi se sem i po letech vrací, aby opakovaně prohlašovali, že roky strávené na varnsdorfském gymnáziu byly v jejich životě těmi nejhezčími a nejšťastnějšími.

Toto mimořádné ovzduší působí stejně silně i na inspece, které tu proběhly již čtyřikrát, ta poslední právě letos v lednu. I členové inspekční komise pokaždé zdůrazňují, že takové klima, jako je v této škole, nikde jinde nezažívají, že jde o absolutně nadstandardní vztahy a ovzduší, které tu vládne.

Vzpomínka

Na zdejší gymnáziu vyučoval latině v době svého kaplanského působení ve Varnsdorfu v roce 1999 P. Jan Nepomuk Jiříšně. Dalším jeho působištěm se stala farnost Bělá pod Bezdězem, kde obstarával celkem 34 vesnic s dvanácti kostely a dvěma kaplemi. Byl to kněz, na kterého nelze zapomenout. Byl neobyčejně vzdělaný a jemný. Dokázal silou své osobnosti oživit farnost a stál za opravami mnoha památek. Měl velké hudební nadání a jeho improvizace na varhany byly svým způsobem modlitbami. Jeho kázání byla jazykově vybroušená a duchovně

inspirující. Zemřel náhle v prosinci roku 2013 ve věku 39 let.

Akademie příslibu

Na zdejším gymnáziu převzali model, který vznikl v Americe, aby zvrátil neblahý vývoj a výsledky vzdělávání v chudinských čtvrtích. Zde na severu Čech Akademie příslibu vytváří prostor pro volnočasové aktivity, ke kterým mají přístup nejen žáci a studenti školy, ale kdokoli. Letos je do Akademie přihlášeno neuvěřitelných sedm stovek dětí, které ze zapojující do obrovského množství aktivit pravidelných i jednorázových. V nabídce jsou aktivity jazykové, fotografické, biologické, sportovní hudební, umělecké, je zde žurnalistika, ale třeba také společná snídane. Zdejší studenti tu pobývají rádi, i když vyučování skončí. Neváhají ani vstávat mnohem dříve a jdou si třeba se svojí učitelkou tělocviku zaběhat, a když o půl osmé přiběhnou po nabíhaných deseti kilometrech do školy, osprchují se a usednou do lavic. Akademie příslibu nabízí opravdu širokou škálu aktivit a tyto aktivity pro žáky i veřejnost zajišťují učitelé gymnázia. Pan učitel Hedvík například vede Sokrates, což je filosofický seminář, kde se studenty uvažují o různých tématech z oblasti filosofie, sociologie a politologie. Diskutují o aktuálních společenských problémech jako například o migraci a emigraci a o stavu Evropy. Také vede ateliér Goya, kde se spolu se studenty věnuje výtvarným technikám. Paní učitelka Jana Petrová vede v rámci akademie se zájemci o tuto činnost školní knihovnu, která se zapojila do výzvy 56 a díky tomu získala mnohé tituly, které mají žáci na seznamu doporučené četby. A děti tu čtou více, než je běžné. V rámci Akademie příslibu působí také rodinné centrum Jonáš, kde se mohou setkávat rodiče s malými dětmi.

Metody výuky

Kromě důrazu, který škola klade na prohlubování jazykových dovedností svých žáků, zaměřuje se škola zejména na estetickou výchovu, což je v prostorách školy zřetelně vidět. Vždyť žáci gymnázia jsou ve věku, kdy jsou velmi vnímaví a dokáží se nadchnout pro všechno hluboké a krásné. Vždyť už Platonova teze zní, že umění má být základem výchovy.

Ve všech předmětech se uplatňuje projektové vyučování. Ve výtvarné výchově, kde se v kvintě a sextě vyučují dějiny výtvarné kultury,

zároveň musí každý žák vypracovat semestrální práci od návrhu až po realizaci, aby se pak hotové práce objevily na chodbách školy. Biologii tu mimo jiné učí dvojnásobný doktor přírodních věd, který se věnuje vědě, přednáší na přírodovědecké fakultě, a přesto rád přijíždí vyučovat i sem. Paní učitelka Petrová se se svými žáky zapojila do soutěže Dětský čin roku, kterou již čtyřikrát zdejší žáci vyhráli. V kategorii jednotlivců vyhrál chlapec, který popsal, jak učil mladšího bratra psát písmeno G, protože rodiče neměli čas. Jiný chlapec získal cenu za třídění odpadu. Jako kolektiv vyhráli žáci svojí mapou dobrých skutků, která je vystavena na chodbě. Loni vytvořili všichni žáci nižšího stupně gymnázia leporelo, které měřilo přes třicet metrů a bylo v něm vypsáno přesně sto dobrých skutků, které děti vykonaly. Také vloni žáci gymnázia vyhráli a jeli si pro odměnu (10000 Kč na školní pomůcky) do Prahy do Brožíkovy síně, kde předávání cen každoročně natáčí i Česká televize. Žáci a studenti školy se účastní různých sportovních a vědomostních soutěží. Žáci paní učitelky Martiny Janákové, kteří se věnují dramatické výchově, se již několikrát stali finalisty Wolkrova Prostějova. Informační a výpočetní technika se vyučuje ve všech ročnících gymnázia a také všechny učebny jsou vybaveny dataprojektory.

Zvláštností školy jsou takzvané klasifikační týdny. Učitelé vyhlásí témata a žáci se k nim mohou zapsat. Během týdne se schází se zvolenými učiteli a prohlubují své znalosti ve vybraných oborech. Každý student musí na konci klasifikačního týdne složit několik zkoušek. Kolik, to závisí na věku žáka. Tyto týdny jsou velmi dobře hodnoceny jak žáky, kteří mají možnost zabývat se hlouběji tím, k čemu inklinují, tak rodiči. Také učitelé mohou takto lépe poznat jednotlivé studenty a individuálně se jim věnovat.

Žáci, kteří jsou v sociálně tíživé situaci, mohou získat sociální stipendium a stejně tak je možné stipendiem odměnit i ty žáky a studenty, kteří mají vynikající prospěch. To je samozřejmě možno jen díky každoročnímu finančnímu daru zřizovatele, Biskupství litoměřického. Vstřícné a laskavé jednání ze strany učitelů nevylučuje přísnost. Ani na gymnáziu nelze rezignovat na výchovu. Žáci musí respektovat

pravidla a hranice, které škola nastavuje ve školním řádu. Zdá se ale, že s chováním žáků tu nemají tak palčivé problémy jako třeba na základních školách. Jistě je to i tím, že se jedná o školu výběrovou, ale nemalou měrou k této skutečnosti také přispívá fakt, že učitelé zacházejí se studenty s úctou, že jim záleží nejen na znalostech, které žákům předávají, ale především na jejich osobnostním zrání a morálních kvalitách, které zde zušlechťují a pěstují, a že dobré chování člověka k člověku je zde na prvním místě. A to je nejjistější způsob, jak všestranně vzdělávat a vychovávat lidi s rozhledem, ale především s dobrým srdcem. Samozřejmě i tady se najdou děti, které se bouří a s nimiž jsou výchovné problémy, ale v prostředí, které je nastaveno pozitivně a kde se většina studentů cítí šťastná a spokojená se stávajícím stavem věcí není nepřístojné chování jednotlivce problémem. Také široká škála volnočasových aktivit, z nichž si každý může vybrat, zaručuje, že jsou žáci uspokojeni ve všech potřebách, které vyvstávají s jejich růstem a vyspíváním. Nemusí se nudit, tady na sobě mohou pracovat, mohou hledat a objevovat, co k nim promlouvá nejsilněji.

Pravidelné akce školy

Každý školní rok je započat návštěvou otce biskupa Jana Baxanta nebo generálního vikáře P. Stanislava Příbyla. Další akcí prvních školních dnů je takzvané „vřazování kvintánů“, které symbolicky vítají kvartány z minulého roku, aby tak své spolužáky přivítali na vyšším stupni gymnázia. V příštím školním roce budou tyto první zářijové dny určitě ještě slavnostnější: přesně 2. září tomu bude dvacet let, co gymnázium otevřelo svou bránu studentům. Stále větší ohlas u žáků i u veřejnosti si získává vánoční jarmark. V době vánoční se také studenti účastní vánoční mše svaté v kostele svatých Petra a Pavla ve Varnsdorfu. K zimě patří také zimní sporty a tady, stejně jako na jiných středních školách, se žáci zúčastňují lyžařského výcvikového zájezdu. Každý rok také maturanti zvou své spolužáky a učitele na maturitní ples. Během školního roku spolupracuje gymnázium se Schrödingerovým institutem, střediskem volného času pro Šluknovský výběžek. Funguje zde také přeshraniční spolupráce se školami v regionu a od roku 2000 varnsdorfské gymnázium spolupracuje s lužickosrbským gymnáziem

v Budyšině. Místní pěvecký sbor pod vedením paní učitelky Jirchářové a žáci, kteří s dramatickou výchovou nacvičili například Čapka či Wericha, jsou zváni na nejrůznější akce v regionu.

Žáci z kvinty se pravidelně vydávají do Litoměřic, kde navštěvují biskupství a setkávají se s panem biskupem.

Dvacetičtyřhodinový turnaj ve stolním tenisu se už stal celoměstskou záležitostí. Koná se zde také přebor v badmintonu či basketbalu. Jednou z největších akcí je GymplFest, hudební festival, na kterém vystupují zajímavé a mladým blízké hudební skupiny a který navštěvuje už více než tisíc návštěvníků, protože je to akce, která je kvalitní a kterých je v tomto regionu málo. V loňském roce proběhla výstava školního atelieru Goya nazvaná Zrcadlení v krásných prostorách litoměřického klášterního kostela Panny Marie. Žáci a studenti samozřejmě také jezdí na výlety: letošní maturanti například navštívili Technickou univerzitu v Liberci a mohli se na vše, co se týká vysoškolského studia, vyptat a vše si prohlédnout. V rámci liturgického roku prožívají studenti i církevní svátky. Škola se také zapojila do projektu Adopce na dálku a umožňuje vzdělání chudému chlapci z Keni.

Školní život žáků a studentů na gymnáziu ve Varnsdorfu je velmi pestrý a lákavý. Když k tomu přičteme nadstandardní vztahy mezi učiteli a žáky, máme za to, že jsme navštívili školu, kde se výchově a vzdělávání opravdu daří.

Jak to vidí žáci

- Jak se ti líbí ve škole?
- Co tě nejvíc baví?
- Kdybys mohl, co bys na vaší škole změnil?

Miroslav Adámek, Varnsdorf, 17 let

Učitelé nám vychází vstříc, snaží se nám pomáhat. Chodím sem rád.

Mě nejvíc baví zeměpis, ještě ale nevím přesně, na co se sám zaměřím. Také mě baví sport, fotbal.

Nechtěl bych nic měnit, snad jen ty schody, máme jich tu moc.

Sandra Beránková, Varnsdorf, 17 let

Dá se říct, že se mi tu líbí.

Baví mě tělocvik a němčina.

Určitě bych nic neměnila, je to tu všechno dobré.

Jakub Strejc, Rumburk, 12 let

Líbí se mi tu. Líbí se mi, jak učitelé učí, styl. Zvlášť mám rád paní učitelku Krejčovou, která učí chemii a matematiku.

Nejvíce mě baví matematika a český jazyk.

Nechtěl bych měnit nic, ale kdybych něco změnil musel, možná bychom tu nemuseli mít tolik schodů.

Ivona Hoření, Horní Podluží, 14 let

Chodím sem moc ráda, jsou tu super lidi, učitelé i spolužáci.

Mě baví český jazyk, tělocvik a matematika.

Nechci nic měnit, všechno chci nechat takhle.

Jonathan Šimonovský, Rumburk, 15 let

Mám to tu rád. Je tu dobrý kolektiv studentů a přátelství učitelé.

Mě baví zeměpis, dá se dobře využít. Také mě baví němčina. Jednou bych chtěl studovat žurnalistiku nebo germanistiku.

Moc bych toho neměnil. Ale chtěl bych, abychom měli jinou skladbu doporučené četby, hodně titulů, které tam jsou, je zastaralých a zdoluhavých, třeba Jirásek. Já teď čtu dvě knihy: Kristus znovu ukřižovaný od Nikose Kazantzakise a fantasy Eragon.

Ondřej Belo, Jiřetín pod Jedlovou, septima

Líbí se mi tu hodně, máme tu spoustu zajímavých aktivit.

Mě baví tělocvik a chemie.

Tady ve škole bych nic neměnil, ale venku bych chtěl rozšířit lezeckou stěnu.

Jak to vidí učitelé

- Jak dlouho zde učíte a baví vás to?
- Jaká je dnešní mládež?

Mgr. Jan Hedvík, Česká Kamenice

Učím zde jedenáct let a každý den, když otevírám těžké dveře do školy, cítím vděčnost za to, že zde mohu učit.

Dnešní mládež je v komplikovanější situaci, než jsme byli my, někdy mají problémy s nestabilitou v rodině. Určitě nejsou horší, mají to jen složitější.

Mgr. Milan Hrabal, Varnsdorf

Učím zde pět let a učím zde rád. Oceňuji výborný kolektiv.

Dnešní děti jsou méně ukázněné a možná více sobecké. Ale ne zase moc, celkově jsou spíše dobré.

RNDr. Martin Vohník, Ph.D., Varnsdorf

Učím zde biologii druhým rokem, je to pro mne osvěžující.

Dnešní mladí jsou vyvinutější, mají menší respekt k autoritám a méně pokory. Možná jsou trochu přetechnizovaní. Na maturitním plese mi to nedalo a musel jsem napomenout slečnu, která tančila a psala přitom sms zprávu.

Mgr. Martina Janáková, Varnsdorf

Tady učím deset let, předtím jsem učila na ZŠ tady ve Varnsdorfu a v Praze, tady učím ráda.

Když sem žáci přijdou, většina má nechuť k českému jazyku. Já jim hned řeknu, že v následujících čtyřech letech je naučím, aby měli češtinu rádi, a to se mi daří.

Mgr. Jana Petrová, Varnsdorf

Já už tu učím dvacet let a předtím jsem učila v této budově na ZŠ a také jsem sem jako dítě chodila do základní školy. Učení mě pořád baví a tady se učí dobře.

Děti jsou odrazem svých rodičů. A rodiče některým dětem prokazují medvědí službu tím, že místo aby se při konfliktu zastali učitele a stáli s ním ve výchovném procesu v jedné linii, jdou proti němu, což děti rozhodně neprospívá. Tyto tendence se podle mého názoru zesilují.

Romana Dvořáková, Varnsdorf

Já zde pracuji patnáct let a dělám tu trochu sekretářku, trochu ekonomku a trochu hospodářku.

Mladí dnes umí lépe vyjádřit svůj názor, jsou otrkanější, umí lépe komunikovat, nebojí se, jsou otevření. Možná jsou příliš závislí na elektronice.

Zuzana Adamová

Mám ráda únor

Mám ráda únor. Nejen proto, že už bývá, alespoň tady u nás v údolí, jaro cítit ve vzduchu a rozkvétají první jarní květiny – skromné sněženky, žluťoučké talovíny, vznešené bledule a barevné prvosenky. Mám ho ráda především proto, že v první půli února slavíme krásné svátky: Uvedení Páně do chrámu, Panny Marie Lurdské spolu se světovým dnem nemocných a letos také Popeleční středu. Mezi těmito připomínkami vnímám silnou souvislost – Hromnice nám mimo jiné staví do zorného úhlu moudrost a pravou důvěru starých lidí Simeona a Anny, kteří přes své stáří stáli na svém místě a sloužili Bohu s nadějí v jeho zaslíbení. A Bůh se jich dotkl tím nádherným způsobem – dovolil jim pochovat si Spasitele světa. Jedenáctý únor nám pak připomíná, že Bůh se nás stále chce a může dotýkat, když o to stojíme a otevřeme se jeho uzdravující lásce. V Lurdech ji zprostředkoval skrze Kristovu Matku. Světový den nemocných pak všem připomíná, že stále máme mezi sebou ty, kterým můžeme Boží lásku zprostředkovávat my sami, za které se máme modlit a v kterých můžeme sloužit Kristu.

Pro mne osobně je letošní začátek února také dobou vděčnosti za fungování našeho hospice. Na Hromnice byl vysvěcen a třináctého února jsme přijali první pacienty. Letos je to již patnáct let. Ta doba v sobě ukrývá více než tři a půl tisíce lidských příběhů, které jsme směli kousek doprovázet v závěru jejich pozemské pouti. Jsem ráda, že toto výročí zapadá právě do období výše zmíněných liturgických připomínek. Myslím, že se službou, přijetím Boží lásky a uzdravující moci hodně souvisí.

Postní doba, zvláště letos v Roce milosrdenství, nám pak přináší nové příležitosti, jak se Boží lásce otevřít a nechat se jí proměnit a inspirovat je konkrétní službě. A je samozřejmé, že to nemusí být zrovna služba

nemocným. Každý tam, kde jsme, na tom místě, kam nás Bůh postavil, můžeme a máme být Jeho svědky. Občas si s dětmi povídáme o králi Davidovi. Jak mnoho let poslušně pásł ovce, jak netušil nic o velkých plánech, které s ním Hospodin má, a využíval dlouhé chvíle k tomu, aby se zdokonalil v obyčejné střelbě prakem. A jak pak tuto „klukovinu“ Bůh použil k velké věci. Uvědomujeme si, že každá událost má být prožita naplno. Že každou naši získanou zkušenost, byť třeba nudnou nebo nepřijemnou může Bůh použít pro svůj plán. V Malém princí píše Exupéry: „Až si budeme vědomi své úlohy, byť zcela bezvýznamné, pak teprve budeme šťastni.“ Možná jsme někdy nespokojení se svou prací, se svým postavením, možná máme pocit, že věci nejsou zrovna tak, jak bychom si představovali. Možná své úloze nerozumíme a třeba se nám i zdá, že pro ni nemáme dostatečné vlohy nebo předpoklady. Důvěřujme Pánu, že ví, proč nás na toto konkrétní místo postavil právě teď. Ptejme se po Jeho vůli, nechme se v modlitbě Bohem oslovit, aby naše služba byla účinná a požehnaná. A pokud v modlitbě poznáme, že naše místo je možná někde trochu jinde, mějme odvahu vykročit dál.

Ve čtení na Hromnice je oslovující ještě jedna věc. Prorokyně Anna dnem i nocí sloužila Pánu. Mohla zatrpknout, když jako mladá ovdověla, mohla si stýskat, proč jí Bůh tak zkouší, mohla... Ona se ale rozhodla využít své ztráty ke službě Bohu a druhým. Dnem i nocí. To je veliká postní výzva – využívat čas moudře a tak, aby každý okamžik byl službou Bohu, aby žádná chvíle nebyla promarněná.

Chceme-li se učit pravé lásce, chceme-li umět sloužit a využívat dobře čas, nemůžeme to dokázat vlastní silou, potřebujeme k tomu intenzivní spolupráci s Boží milostí. Tu můžeme a máme čerpat v modlitbě. Pravidelné, soustředěné. Jak často já sama dělám tolik zbytečných věcí na

úkor modlitby. A přece jedině v ní se můžeme dozvědět, jak to Pán Bůh s námi myslí. Zdá se mi, že pokud chceme postní dobu využít k pravému obrácení, nic nám neprospěje víc než důraz na modlitbu. Občas mají lidé tendenci říkat – modlitba je čas, který věnuji Bohu. Myslím ale, že modlitba je čas, který věnuji sobě v Boží blízkosti. O tom dnes hodně slyšíme, že bychom se měli věnovat sami sobě. Dělejme to tedy. Obdarujme sami sebe časem, který se může stát vzácnou příležitostí k pochopení našeho úkolu, ať už životního, nebo toho aktuálního. Pro tento Rok milosrdenství, pro tuto dobu, která se zdá v mnohém tak těžká a ohrožující, pro dnešní den i třeba „jen“ pro tuto hodinu. To, že je každý okamžik našeho života nesmírně důležitý jsem znovu zjistila letos v lednu, když jsem ke kulatinám dostala od svých rodičů a sourozenců krásný dárek: fotoalbum Vzpomínky, které obsahovalo od každého z nich vzpomínku na společně prožité okamžiky, které pro ně byly důležité. Některé momenty jsem si vůbec nevybavovala, jiné matně, a přece moje slova nebo konání Bůh použil pro to, aby je o něčem důležitém zpravil nebo ujistil. Bylo to neuvěřitelné. Pak jsem si s pokorou říkala, kolik bylo ale těch jiných chvil, kdy jsem asi působila přesně opačně a zraňovala, protože neprožívala čas v Boží blízkosti.

Každý, kdo se věnuje lidem – zdravotníci, charitní pracovníci, kněží a další, je někdy unavený a má pocit vyprahlosti. Ještě jednou si dovoluji citovat z Malého prince, kde mne v této souvislosti zasáhla jedna věta: „Skutečná láska se nikdy nevyčerpá, a když se obrátíš k té pravé studni, bude tím štedřejší, čím více z ní budeš pít.“ My ten pramen známe. A často nečerpáme tolik, kolik bychom mohli. A pak se divíme, že jsme vyprahlí...

Kěž je letošní postní doba dobře využitou příležitostí k „načerpání vody s radostí z pramenů spásy“.

Monika Marková

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami

kostelů litoměřické diecéze

Snad každý řidič, který cestuje na severní hranici s Německem po dálnici D8 kousek za sjezdem na Most a Lovosice s nelibostí nese nucené výrazné zpomalení cesty, kdy dálnice končí a pokračuje jako běžná silnice plná zatáček, stoupání a klesání až k Teplicím. První obcí na tomto neblahém úseku cesty je Velemin, jehož obyvatelé by nekonečně se protahující dostavbu dálnice jistě také uvítali. Od Lovosic do Veleminy vjedeme po prudkém klesání a v nepřijemné

pravotočivé zatáčce spatříme po naší pravé ruce farní kostel sv. Martina s nápadnou nízkou věží. Tato věž v sobě ukrývá velmi cenný renesanční zvon, ale ten nyní pomineme, protože článek je věnován varhanám. Na kůru tohoto kostela se totiž dochovaly varhany, které patří k nejvýznamnějším, ale také bohužel asi nejvíce zanedbaným varhanářským památkám v diecézi (když opominu nástroje poničené vandalskou devastací a nikoliv zubem času a absencí údržby).

Veleminské varhany patří k největším dochovaným nástrojům z rodové varhanářské dílny Standfussů z Chabařovic, kteří sem přišli ze Saska. Na území litoměřické diecéze se od Standfussů dochovaly ještě nástroje v Kostomlatech pod Milešovkou a Horním Prysku, překrásná skřín v děkanském kostele v Sobotce, uvnitř které je však novodobý nástroj, a zajímavý je pak osud krásných velkých varhan, které Standfussové postavili pro kostel v Žitenicích nedaleko Litoměřic. Tyto varhany byly počátkem 20. století proboštem vyšehradské kapituly, pod jejíž správu kostel spadal, darovány farnímu kostelu v Těchonicích v západních Čechách. Dnes litujeme, že

tyto skutečně skvostné barokní varhany opustily území naší diecéze, ale nutno přiznat, že v období socialismu, kdy byl neudržovaný žitenický kostel devastován, znamenal tento přesun jejich záchranu.

Vraťme se ale do Velemin. Při pohledu od oltáře nás jistě zaujme výšková koncepce prospektu a tím i řešení stroje. Tento dojem ještě umocňuje cenná figurální výzdoba na korunních římsách skříně hlavního stroje i pozitivu v zábradlí – mezi hudoucími anděly na nejvyšší příšťalové věži pozitivu stojí král David s harfou. Varhany mají ve dvou manuálech a pedálu celkem 12 rejstříků a jejich měchová soustava dvou klínových měchů stojících po straně kůru dodnes nebyla elektrifikována. Tato skutečnost možná působí jako omezující a možná do jisté míry i odrazující faktor pro mnohé varhaníky a obdivovatele starých varhan, kteří by si jinak zcela nepochybně s velikou chutí jezdili na veleminské varhany zahrát. Bez pomocníka na šlapání měchů to zde však nejde. V současné době varhany již jen uboze „skuhrají“, ale i z těch několika zvuků, které zde lze vyloudit, je jasné, že jde o nádherný nástroj mimořádné ceny a kvality. Jeho záchrana je proto velmi žádoucí, ale nepřijemnou okolností je zde i malé využití jinak velkého a krásného kostela. Dalším problémem je velmi vysoký stupeň napadení celého mobiliáře červotočem. Budoucnost těchto významných cenných varhan je tedy zatím nadále nejasná...

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog

Varhany farního kostela sv. Martina ve Velemině

Krátké zprávy z diecéze

Biskupství litoměřické na veletrhu Regiontour 2016

Ve dnech 14. až 17. ledna 2016 se konal na brněnském Výstavišti veletrh cestovního ruchu Regiontour 2016. Vedle dalších biskupství a církevních subjektů se tohoto veletrhu účastnilo již podruhé i Biskupství litoměřické.

Litoměřické biskupství se účastnilo tohoto veletrhu podruhé.
Foto: Jana Chadimová

Zlatým hřebem letošního ročníku byl ve stánku litoměřické diecéze pochopitelně nedávno otevřený Biskupský pivovar U sv. Štěpána v Litoměřicích. Lidé mohli o tomto projektu získat potřebné informace, ale také zdarma ochutnat pivo. Bez nádsázky všem chutnalo

a mnozí se vraceli s tím, že bylo chuťově nejlepší v celém veletržním pavilonu.

Dále se návštěvníci stánku zajímali o poutní místa. V letošním roce jsme propagovali především Filipov, který slaví 150 let od svého vzniku. Došlo i na vážnější témata. Majetkové vyrovnání se pomalu, ale jistě stává jedním z mnoha témat, návštěvníky spíše zajímal postoj křesťana k fenoménu migrantů z Orientu, případně postavení církve ve společnosti. Někteří reagovali na nedávnou televizní diskusi kardinála Dominika Duky s Mons. Tomášem Halíkem. Někdy si chtěli návštěvníci jen popovídat, zavzpomínat (mnozí byli v Litoměřicích na vojně), někdy rozhovor vyústil i ve svátost smíření.

Ve stánku Biskupství litoměřického se návštěvníkům věnoval generální vikář P. Stanislav Příbyl se svými kolegy, kterých se během čtyř dnů na veletrhu vystřídal pět.

Stánek navštívil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle se svým doprovodem. Pan biskup si zavzpomínal na dobu, kdy byl rektorem litoměřického semináře, a rád ochutnal biskupské pivo, které si

sám načepoval. Navštívil nás rovněž pražský arcibiskup kardinál Dominik Duka. Jednou z milých návštěv byl chargé d'affaires Filipínské republiky. Navštívil náš stánek proto, že mezi Filipíny a Litoměřicemi jsou dlouholeté úzké přátelské vztahy.

Přítomnost katolické církve na veletrhu cestovního ruchu poukazuje na fakt, že bez existence sakrálního kulturního dědictví není cestovní ruch myslitelný. Ostatně o tom svědčil fakt, že téměř v každém stánku byly prezentovány kostely či kláštery. Přítomnost zástupců církevních subjektů tak umožňovala lidem poznat reálnou (a snad milou a přívětivou) tvář církve.

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

Za bezdomovci do terénu

Terénní program ústeckého Centra pomoci Samaritán pomáhá lidem bez domova rok a půl. Sociální pracovníce je kontaktují tzv. na ulici.

Patnáct let žije na ulici, momentálně v jeskyni. Lidé se straní. Nemá žádné doklady, žádné příbuzné, žádné příjmy. „Pan P. téměř celý život pracoval, měl by mít už tedy nárok na starobní důchod. O řešení své situace vždy jen mluví. Pomocnou ruku jsme mu nabízeli mnohokrát, ale pokaždé si jen s díky vezme svačtinový balíček a řekne: „Tak já zítra přijdu.“ Nepřijde. Až nyní, na začátku ledna dorazil do Domu Samaritán a požádal o teplé oblečení. Rovnou mu byla nabídnuta i sprcha, holení a polévka. Vše zdarma. Nabídl jsme mu, že mu pomůžeme jeho situaci řešit, především vyřídit doklady, bez kterých se bohužel nehne z místa. Slíbil, že přijde, ale nepřišel. Asi ještě není ten správný čas...“ líčí příběh jednoho z bezdomovců Monika Hrdličková, sociální pracovníce Oblastní charity Ústí nad Labem.

Pan P. je jedním ze stovky lidí bez domova, které v loňském roce sociální pracovníce ústecké charity

kontaktovaly. Do terénu vyjíždějí každou středu dopoledne. „Bere-me s sebou vždy svačtinové balíčky – mazané, obložené chleby, oplatku, pitíčko a v termosce teplý čaj nebo polévku – a také propagační materiály našich služeb a dalších organizací,“ říká Monika Hrdličková. Nejčastěji navštěvují squaty, zchátralé budovy a obcházejí centrum města, kde se Tito lidé zdržují především v okolí vlakového nebo autobusového nádraží. „Většinou potkáváme klienty již známé, mnohdy se k nám sami hlásí. Jedná-li se o „nový“ kontakt, stává se, že oslovený člověk o službu zájem nemá,“ poukazuje.

Najíst se, umýt, ohřát. Pomoc, kterou poskytují lidem bez domova charitní centra.
Foto: Karel Pech

Terénní program provozuje Oblastní charita Ústí nad Labem prostřednictvím svého Centra pomoci Samaritán půl druhého roku. Zkušenosti má pozitivní. „Zaznamenali jsme nárůst uživatelů v dalších našich službách, především v Centru pomoci Samaritán nebo na noclehárně,“ zmiňuje Hrdličková. Centrum poskytuje nejen potravinovou pomoc, ale provozuje také šatník a sprchu. Pomoci může kdokoli – darováním nyní tak potřebného teplého oblečení, spodního prádla, ponožek a zimních bot, trvanlivých potravin, případně hygienických potřeb, které tu následně osobám v krizi vydávají.

Terénní sociální služby poskytuje charita v litoměřické diecézi také v Jiřetíně pod Jedlovou, Litoměřicích, Lovosicích, Mostě a Šluknově.

Jana Michálková

Zájem o církevní školu v Jablonci skokem vzrostl

Skokový zájem rodičů budoucích prvňáčků zaznamenala v posledních dvou letech církevní Základní škola Antonína Bratršovského v Jablonci nad Nisou. Důvodem je podle slov ředitelky školy Janiny Křimské nejen kvalita výuky, přátelské prostředí a individuální přístup zdejších pedagogů k žákům, svůj podíl na tom má i ten fakt, že se žáci 1. stupně mohou už dva roky učit v nové budově v centru města s moderně vybavenými učebnami.

Na rozdíl od předchozích let, kdy v prvních třídách bývalo kolem deseti žáků, navštěvuje v letošním školním roce 1. třídu 32 dětí ve dvou třídách. V příštím školním roce zde bude otevřena jedna třída s 21 žáky. „Z kapacitních důvodů jich nemůžeme přijmout více, přestože u zápisu letos bylo 36 dětí,“ vysvětluje Janina Křimská.

Novou budovu školy včetně přilehlého pozemku zakoupilo Biskupství litoměřické, zřizovatel školy, v roce 2014 z prostředků finanční náhrady majetkového vyrovnání. Žáci se tak mohou učit v lépe vyhovujících prostorách, navíc je pro ně budova nacházející se v centru města dostupnější.

Dortový den. Jeden z dlouhodobých projektů školy, kdy děti z výtěžku napečených dobrot podporují chlapce v Bangladéši.
Foto: archiv školy

Škola nabízí kvalitní moderní výuku a výchovu orientovanou na tradiční křesťanské hodnoty. Otevřena je pro všechny žáky. Většina těch současných je z nevěřících rodin. Žáci mohou navštěvovat školní družinu, školní klub a vybírat z široké nabídky zájmových kroužků. V každé třídě jsou například instalovány interaktivní tabule, které rozšiřují možnosti učitelů při výuce a podněcují kreativitu žáků během výuky i volnočasových aktivit v družině a klubu.

„Když jsem školu v prosinci 2011 převzala, v devíti ročnících bylo

pouze 84 žáků. V první třídě bylo jenom šest prvňáčků. Radostné je, že také do jiných ročníků přicházejí žáci z jiných škol. Letos poprvé budeme dělat přijímací řízení a doplňovat 6. ročník na 2. stupni pro příští školní rok, neboť zájem přejít k nám je větší, než můžeme opět z kapacitních důvodů přijmout,“ dodala ředitelka.

Škola byla založena při jablonecké farnosti v roce 1992. Sídílí ve dvou budovách. V současné době ji navštěvuje celkem 147 žáků.

Jana Michálková

Otevírání Svaté brány v Bozkově

Poslední Svatou bránu litoměřické diecéze otevíral otec biskup v Bozkově, starobylým poutním místě u Panny Marie Královny hor. Cesta do hor nebývá snadná a té lednové neděle napadl ještě čerstvý sníh. Přesto se před farním domem v Bozkově sešlo mnoho věřících, tolik, že se nemohli sméstnat do chrámu.

Po úvodním přivítání a zpěvu se dlouhý průvod kněží a ministrantů následován mnoha věřícími vydal po zasněženém kopci dolů ke kostelu. Tam na ni otec biskup zaklepal, a protože se neotevírala, zatloukl na ni svou berlou silněji. Biskupská berla se při tom zlomila. Byla to zajímavá a krásná chvíle, o které se otec biskup zmínil i v kázání.

Následovala mše svatá ve zcela zaplněném kostele. Zdejší kněz, P. Krzysztof Mikuszewski později řekl, že za více než patnáct let svého působení ve farnosti tolik věřících zde nezažil. Otec biskup Jan Baxant v kázání promluvil o tom, že otevíráme-li dnes tuto bránu milosrdenství za účasti tolika věřících, měli bychom myslet také na mnohé kostely a kaple naší diecéze, které zůstávají zavřeny. Také požádal věřící, aby až mše svatá skončí a oni budou branou milosrdenství z chrámu vycházet, mysleli na to, že vlastně vstupují tou branou do světa, tam, kam nás Pán poslal, abychom byli solí země.

Po mši svatě předali zdejší věřící otcovi biskupovi dar: květiny a vyšívání ornát. Po obědovém se odpoledne v kostele konala přednáška o Božím milosrdenství a formách úcty, kterou měly sestry z Kongregace sester Matky Božího milosrdenství. Následovala modlitba Korunky k Božímu

milosrdenství a závěrečné požehnání na cestu. Potom nastal čas k návratu. Všichni jsme sjížděli nádhernou horskou krajinou dolů, domů ke svým každodenním povinnostem.

Zuzana Adamová

Vyšel litoměřický soupis památek od Vinzenze Luksche

Po dvou letech intenzivní práce vychází v nakladatelství Artefactum první díl Soupisu historických a uměleckých památek v politickém okrese Litoměřice. Jeho autorem je Vinzenz Luksch, duchovní, který stál v roce 1885 u vzniku Diecézního muzea v Litoměřicích, vynikající znalec historie a umění.

Odborníkům a veřejnosti se tak téměř po stu letech dostává do ruky soupis, napsaný na začátku 20. století, který se měl stát jedním ze svazků oblíbené a dodnes využívané řady soupisů tehdejších politických okresů. Vzhledem k rozsahu díla nebylo možné vydat celý dochovaný rukopis najednou, ale zatím pouze jeho část, týkající se samotného města Litoměřice.

I přes skutečnost, že je originálním jazykem soupisu němčina, nepřijde zkrátka ani český čtenář. Prostřednictvím tohoto vydavatelského počínu se mu nabízí český překlad germanisty Jana Kvapila z ústecké Univerzity Jana Evangelisty Purkyně. Celá kniha je totiž koncipována dvojazyčně a pro lepší orientaci v obou jazykových mutacích zrcadlově vysázena.

Vlastní text doprovází obrazová příloha s dobovými fotografiemi. Edice je výsledkem dobré autorské spolupráce Ústavu dějin umění Akademie věd České republiky a Biskupství litoměřického, která ukázala, jak je při takovémto vydavatelském počínu důležité propojení centrální instituce a regionu.

Kromě dalších míst ji bude možné zakoupit i na recepci Biskupství litoměřického.

Kristina Uhlíková, Jana Chadimová, Martin Barus (edd.), Vinzenz Luksch, Topographie der historischen und kunst-Denkmale im politischen Bezirke Leitmeritz. Teil I. Stadt Leitmeritz / Soupis historických a uměleckých památek v politickém okrese Litoměřice, díl I., Město Litoměřice. Edice rukopisu. Praha 2015

Jana Chadimová

V letošním roce, kdy si připomínáme 150. výročí vzniku poutního místa Filipov ve Šluknovském výběžku, nemůžeme nevzpomenout na tu, která stála u zrodu tohoto poutního místa.

Jmenovala se Magdalena Kade.

Narodila se 5. června 1835 ve Filipově. Její otec Josef Kade byl tkadlec, stejně tak její bratr Josef je uváděn jako nájemní tkadlec. Rodina žila v malém dřevěném domku, který měl číslo popisné 63.

Když jí bylo 13 let, její otec zemřel. Prameny uvádějí, že Magdalena byla „prostá, upřímná, zbožná, samotářská, ctitelka nejbližších Panny Marie, avšak bez exaltovaných záchvatů přepjatých citů, jak se mezi mladšími i staršími příslušnicemi ženského pokolení někdo občas snaží projevovat“.

V 19 letech Magdalena Kade onemocněla. Podle lékaře Josefa Ulbricha, který v roce 1866 podal zprávu o jejím zdravotním stavu, trpěla častými patologickými stavy, které měly psychické příčiny, a v těchto situacích nastávaly mdloby a bezvědomí.

Magdalena Kade (1835–1905)

Rekonstrukce podoby
Magdaleny Kade podle dochovaných
kosterních pozůstatků.
Kresba Emanuela Vlčka
a Vítězslava Kuželky

Příčinou těchto stavů byla citová rozrušení, například zlost nebo leknutí. Následně trpěla prudkými bodavými bolestmi na levé straně hrudi. Ty doktor Ulbrich přisoudil s určitou dávkou nejistoty projevům neuritidy, čili nemoci psychosomatického původu. Trpěla rovněž bronchiálním katarem. V roce 1864 přestála záňet mozkových blan (meningitis cerebialis) a byla mnoho dní v bezvědomí. O rok později se na jejím levém prsu objevila kožní vyrážka, která se stále více šířila a byla provázena prudkými bolestmi. Ve své lékařské zprávě dr. Ulbrich tuto vyrážku a její projevy i průběh podrobně popisuje. Faktem je, že místo mokvalo, někdy i plesnělo, nemoc byla doprovázena silnými bolestmi a rána nesnesitelně páchla. Navíc trpěla pacientka stále se vracejícími bolestmi břicha, které se podobaly kolikám.

V roce 1864 byla na popud Veroniky Kindermannové, která o nemocnou pečovala, převezena z rodného domu do domu č. p. 30, který patřil Franzi Kindermannovi.

V květnu roku 1865 byla Magdalena hospitalizována a podrobila se nejruž-

nějším vyšetřením. Po 14 dnech k lékařově lůžosti nemocnici opustila. Někdy 15. prosince 1865 se vrátila do rodného domu č. p. 63 ke svému bratrovi, protože v domě č. p. 30 měla lůžko ve studené a temné místnosti. Avšak i zde o ni pečovala Veronika Kindermannová. Dr. Ulbrich kromě jiného píše, že jí podával dávky morfia pro zmírnění bolestí a že nemocná byla slabá a často upadávala do mdlob. Když ji vyšetřoval tři týdny před jejím uzdravením, tehdy se mu jevílo, že sama nemoc ustupuje, avšak ostatní projevy zdravotního stavu Magdaleny Kade byly podle něho horší.

Kromě lékaře navštěvoval nemocnou také P. Franz Storch, kaplan z Jiřkova, který jí rovněž 21. prosince 1865 udělil poslední pomazání.

Máme zachyceno svědectví o jejím zdravotním stavu ještě den před Magdaleniným náhlým uzdravením, tedy z 12. ledna 1866. Podle svědectví dr. Ulbricha, ošetřovatele i samotné Magdaleny to byl nejtěžší den za léta nemoci. Všichni měli zato, že Magdalena umírá.

V noci ze 12. na 13. ledna nemohla nemocná spát bolestí. Kolem čtvrté hodiny ráno bylo ve světnici pološero, svítila pouze slabá lampička. Magdalena pohlédla na obraz Panny Marie Bolestné a modlila se. Náhle se obraz jakoby zevnitř rozzářil a v místnosti začalo svítat, až bylo světlo jako ve dne. To, co se stalo dále, mnozí označili za zázrak. Sama Magdalena o tom pod přísahou vypověděla následujícími slovy: „Najednou bylo v místnosti světlo – jasněji než za dne. Závěs u postele byl rozhrnut. Polekala jsem se a začala se třást. Štouchla jsem pravým loktem do Veroniky a řekla jsem jí: ‚Veroniko, vstávej, nevidíš, jak je tu jasno?‘ (...) Veronika řekla: ‚Ale já nic nevidím.‘ (...) Před mou postelí stála postava zářící bílým světlem se žlutou korunou na hlavě. Okamžitě jsem si pomyslela, že je to Matka Boží. (...) Sepnula jsem ruce a začala se modlit: ‚Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.‘ Po těchto slovech jsem slyšela hlas, neobvyklý hlas to byl, jiný, než jakým mluví lidé: ‚Mein Kind, von jetzt an heilt's.‘ (Mé dítě, od nynějška se to hojí.) – A v tom okamžiku postava zmizela a já jsem už necítila žádnou bolest.“

Hned 13. ledna podali příbuzní zprávu P. Franzi Storchovi a dr. Josefu

Ulbrichovi. Lékař navštívil Magdalenu v neděli 14. ledna. Když se jí zeptal, jak se jí daří, Magdalena odpověděla: „Jsem zcela svěží a zdravá.“

Vyobrazení uzdravení Magdaleny Kade

Lékař na to měl odpovědět: „To by byl veliký zázrak...“ O den později ji navštívil P. Franz Storch, a když vešel do domu, našel ji, jak pracuje u tkalcovského stavu, v dobré náladě a plnou života. V sobotu 20. ledna 1866 se potom Magdalena vydala do kostela v Jiřkově, kde místní farář Franz Schubert vykonal děkovné bohoslužby. Při této příležitosti řekl, aby lidé zachovali chladnou hlavu, dokud se k případu nevysloví církevní autorita.

V době, kdy probíhaly tyto události, byl litoměřický biskupský stolec neobsazený. Augustin Bartoloměj Hille, 11. litoměřický biskup, zemřel 26. dubna 1865. Jeho nástupce, Augustin Pavel Vahala (1802–1877) byl sice jmenován císařem už 16. září, ale jeho jmenování bylo potvrzeno papežem teprve 8. ledna 1866. Na biskupa byl vysvěcen v Olomouci 8. dubna 1866 a úřadu se ujal 15. dubna 1866.

Kanonický proces k ověření filipovských událostí se konal 7. – 14. března 1866 na faře v Jiřkově. Proces vedl litoměřický kanovník Jan Ře-

hák. Z výsledků jednotlivých protagonistů byl sepsán protokol o 46 stranách. Když byl proces ukončen, nový litoměřický biskup věřícím nezakazoval navštěvovat domek Kadeových a ani tyto návštěvy nijak neomezoval. Sám se o události vyjádřil jako o „außerordentliche Gnadenheilung“, tj. jako o „mimořádném milostném uzdravení“. Domek se stal poutním místem, kde se scházeli katolíci i protestanti z Čech, Slezska, Saska i ze vzdálenějších zemí. Od května 1866 sloužila světnice, v níž se Magdalena Kade uzdravila, jako kaple.

Ještě v roce 1866 vykoupil P. František Storch domek Kadeových i s polnostmi. Na místě domku vznikla kaple, vedle níž vyrostl později kostel a klášter. Kaple byla posvěcena roku 1873, kostel konsekroval biskup Emanuel Jan Křtitel Schöbel roku 1885. Od téhož roku byla duchovní správa místa svěřena kongregaci redemptoristů. Kostel navštívil jako nuncius arcibiskup Achille Ratti, který jej v roce 1926 jako papež Pius XI. povýšil na papežskou baziliku. To však je historie místa, ne osoby, již je věnováno toto vyprávění.

Magdalena Kade žila po svém uzdravení ještě 39 let. Nejprve sloužila poutníkům ve Filipově, poté pracovala v nemocnici a ve starobinci v Jiřkově. Poslední léta svého života prožila opět ve Filipově, v malém domku blízko kostela, kde také 10. prosince 1905 zemřela.

Pohřeb se konal 13. prosince a její tělo bylo uloženo na hřbitově v Jiřkově. 20. září 1925 byly ostatky přeneseny na nově zřízený hřbitov do Filipova. Hřbitov byl po válce a odsunu Němců zdevastován. 17. června 1991 byly ostatky vyzvednuty a po průzkumu uloženy v milostné kapli ve Filipově.

V roce 1992 byly ostatky Magdaleny Kade zkoumány antropology Emanuelem Vlčkem a Vítězslavem Kuželkou. Ti uvedli, že „autenticita pozůstatků je nepochybná.“ Kosterní

pozůstatky odpovídají ženě ve věku dožitých 70 let. „Nejzajímavějším nálezem je úprava kostí předloktí, (...) která dokládá značnou svalovou zátěž celého předloktí. (...) Tyto (...) změny lze charakterizovat jako následné změny vzniklé (...) při stereotypní práci, jako je tkalcovství.“ Stav ostatků však nic nenapověděl o původním onemocnění, kterým Magdalena Kade trpěla před náhlým uzdravením 13. ledna 1866, jelikož toto onemocnění bylo kožního, případně interního charakteru. Zpráva se o tom zmiňuje slovy: „Původní základní onemocnění se přirozeně na utváření kostry neprojevovalo.“

Život Magdaleny Kade nebyl jednoduchý. Nejprve ztratila oba rodiče, poté onemocněla nevléčitelnými nemocemi a zdálo se, že její smrt je otázkou hodin. 13. ledna 1866 byla náhle uzdravena poté, co měla vidění Panny Marie. Ani její další život patrně nebyl jednoduchý. Na jednu stranu musela být v centru pozornosti všech, kteří Filipov navštěvovali, a je pochopitelné, že zatímco ji věřící velebili, nevěřící se jí posmívali. Ti, kteří ji znali ze svatých obrázků, se domnívali, že musí být svatou, avšak podle jejich vlastních představ. Máme svědectví, že říkávala: „Byla u mě Matka Boží a uzdravila mě.“ – Nic víc a nic méně. A toto svědectví je cenné i dnes.

P. Stanislav Příbýl

Vyobrazení uzdravení Magdaleny Kade

Vyobrazení domku č. p. 63

Trochu jiný školní výlet

Mimořádné tři dny zažila na sklonku roku 2015 maturitní třída biskupského Gymnázia Varnsdorf. Třicet čtyři mladých, čerstvě dospělých slečen a pánů vyměnilo díky laskavé vstřícnosti R.D. Mgr. Radka Jurnečky, libereckého arciděkana, který poskytl třídu ubytování na arciděkanství, školní lavice za univerzitní město.

Šlo o to zažít se smysluplným programem asi poslední společný výjezd z kolektivu, který po osm školních let trávil pohromadě čtvrtinu života. Celé se to jmenovalo Liberec – univerzitní město a studenti měli nakouknout do života, jaký je čeká, až opustí svou nynější milovanou rodinnou školu.

Program sestával z části kulturní (zhlédli jsme Mozartovu Kouzelnou flétnu v Divadle F. X. Šaldy), vzdělávací (odehrával se na třech různých místech a byl zaměřen na techniku, přírodovědu a umění) a gastronomické (ta měla studenty připravit na život bez mamincina rozmazlování).

Hlavním bodem byla však návštěva Technické univerzity Liberec, konkrétně Fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické. S prosbou o zprostředkování takové návštěvy jsme se obrátili na proděkana R.D. PaedDr. ICLic. Michala Podzimka, Ph.D., Th.D., který se nás osobně ujal a připravil studentům gymnázia příjemné dopoledne, při němž prošli část univerzity, poseděli v moderní posluchárně, kde se podrobně dozvěděli o tom, jak to na vysoké škole funguje, nesměle se dotázali na to, co je zajímavé, a děsili, jak je to složité. Po většinu dopoledne jim z toho neznámého světa, který je, jak mnozí doufají, čeká, běhal mráz po zádech a nevěděli, co obdivovat dřív – jestli možnosti, které se studiem na VŠ otvírají, včetně studia v zahraničí, moderní vybavení školy a zajímavý areál nebo osobnost pana proděkana

ozdobenou tituly, jejichž význam si budou muset co nejdřív vygooglovat. Všechno na ně udělalo dojem. Byl to důstojný den, který celý třídní pobyt završil a stal se jedním z nezapomenutelných společných zážitků.

S poděkováním R.D. Jurnečkovi a R.D. Podzimkovi vděčná oktáva biskupského Gymnázia Varnsdorf.

Třídní učitelka Martina Janáková

Zamyšlení nad výstavou Bez hranic

Dovolte mi, abych se s vámi podělil o postřehy z návštěvy velmi zajímavé výstavy, která v těchto dnech probíhá ve Valdštejnské jízdárně v Praze a přímo se týká litoměřické diecéze.

Nad vchodem galerie zve k prohlídce název „Bez hranic“ a nelze se hned nezamyslet, jaké asi hranice mají autoři výstavy na mysli. Nevím, jestli to bylo kouzlo nechtěného, ale nemohl jsem se po celou prohlídku zbavit přemítání o hranicích, které vedly Evropou, od středověku až po současnost. A co hranice, které jsme si vytvářeli a vytváříme ve svých hlavách? Více ale upřesní podtitul výstavy: Umění v Krušnohoří mezi gotikou a renesancí.

Dobrym, a i cenově dostupným průvodcem výstavou je katalog, který bych každému doporučil před vstupem zakoupit. Nejvíce vystavených exponátů je z doby vymezené panováním Lucemburků až po Jagellonce. Je nesporné, že Krušnohoří bylo pro panovníky v Čechách víc než jen strategické místo na významných zemských stezkách. Bylo zde velké nerostné bohatství.

Vzhledem k velmi přehledným historickým informacím o celém regionu jsem si mohl udělat představu o životě lidí v tomto prostoru a uvědomit si hospodářské, politické, sociální i kulturní zázemí vzniku uměleckých děl v míře, v jaké se to na podobné výstavě vyskytne málokdy. Trochu se zde seznámíme s významnými rody, jako byli Vartemberkové, páni z Rýzmburku či Zajícové z Valdeka. Stopy po jejich stavební činnosti se zachovaly v krajině do současnosti.

V úvodu výstavního okruhu je umístěna nejstarší tištěná mapa Čech od mladoboleslavského člena Jednoty bratrské, lékaře a tiskaře Mikuláše Klauďána z roku 1518. Zaujme na ní metafora náboženské nejednotnosti Čech: vůz naložený panstvem a přeláty je zapřažený zezadu i zepředu,

a ač koně táhnou, vůz stojí na místě. Situace srozumitelná dnes i nám, stejně jako našim předkům. Na mapě je znázorněno také pět královských měst: Litoměřice, Ústí nad Labem, Žatec, Louny a Most a poddanská města Kadaň, Chomutov, Děčín a Teplice; všechna mají společné to, že tvoří páteř kompozice výstavy. Svě zastoupení zde má v Čechách páté cistercium v Oseku.

Jeden díl výstavy je věnován horním městům. Ta zažívala propady v době bojů s husity, aby se ekonomicky pozvedla v poslední třetině patnáctého století. Časté byly i požáry, kterým padla za oběť nejen architektura, ale i bohatá umělecká výzdoba. Ta neměla jen estetickou funkci, nýbrž nesla náboženské sdělení, obsah, kterému dnes mnohdy ani přesně nerozumíme.

Otevřeme-li vnímavé srdce, na výstavě nás z exponátů potěší například madona z Bečova a madona ze Zahraňan, které svým výrazem i chováním k dítěti zpodobňují českou maminku a její vztah k dítěti. To madona ze Slatiny má odlišné poselství, soustředěný a zhloubaný výraz, ponořený do sebe a dítě pozvedá před sebou, ukazuje celému světu... hle, váš Spasitel. A mohl bych jmenovat další...

Jak, myslím, výstava ukazuje, mnohé hranice uměle tvoříme jen ve svých představách. Ve středověku existovala územní a kulturní propustnost i přes hranice mezi zeměmi Koruny české a Saským kurfiřtstvím, a to i později, přes rozdíly v náboženském cítění. Malíř Lucas Cranach st., ač luterán, bral zakázky i od katolického panstva. Do Jáchymova přišli luteránští vzdělanci a rozšířili kontakty v příhraničí.

Výstava nabízí hodnoty a podněty, které nám mohou být v dnešní době plně různých krizí jen k užitku. Pro několik rodičů s dětmi z farnosti v Bělé pod Bezdězem to byl hezký celodenní výlet. Jen lituji, že jsem špatně rozvrhl síly a závěr výstavy jsem prošel již bez patřičného soustředění. I proto ji hodlám navštívit znovu. Až budete výstavu opouštět vy, zkuste si na Klauďánově mapě nalézt třeba ta tehdejší královská města. Možná budete něčím překvapeni.

Tomáš Adam

Pozvání maminkám

Milé maminky, zajistěte mi dáte za pravdu, když řeknu, že je naší každodenní zkušeností, že jaksi „nestíháme“, že nám leckdy nevycházejí naše dobře míněné plány a realita nás v mnoha aspektech přesahuje. „Jak to mám najednou všechno zvládnout?“ říkáme si, a někdy si člověk připadá na všechno sám. Ale ono to není zas tak pravda.

My se totiž zapomínáme otevírat Tomu, který je stále s námi a ví, co potřebujeme, dřív, než ho o to prosíme. Často chceme mít věci ve svých rukou, chceme je zvládnout svými silami a podle svých představ. Ale jsou záležitosti, které se nám – ať chceme, nebo nechceme – vymknou z rukou: momentální problémy a nálady našich nejbližších a také životní cesty vašich dětí. Zjišťujete, že nad nimi ztrácíte kontrolu, nebo jste ji už ztratili a ony si jdou životem svou vlastní cestou, možná i jinou, než byste jim přály. Možná kvůli nim trpíte smutkem a úzkostí. Věřte, že Pán vás v tom nechce nechat samotné. On zná vaše problémy a zná i problémy dnešní doby.

Už před dvaceti lety daroval pomoc, otevřel pro vás novou cestu v modlitebních skupinkách hnutí Modliteb matek. Sem můžete přinášet svá břemena, problémy a bolesti, zde na vás v kruhu dalších maminek čeká Pán. Zde mu můžete v atmosféře modlitby všechno odevzdat: světit vaše děti jeho ochraně, lásce a působení jeho moci. On může to, co vy nemůžete, on převzme starost o jejich životní cesty do svých rukou. Bude z vás snímat břemena a bude vás obdarovávat pokojem. Maminky v Modlitbách matek během oněch dvaceti let nasbíraly nesčetné zkušenosti s tím, jak se Pán o jejich děti a záležitosti opravdu stará. Proto jsou nedílnou součástí jejich společných modliteb chvála a děkování.

Zakladatelky hnutí od začátku všechno svěřily Duchu svatému: aby vedl všechna jejich rozhodování, ale i modlitbu v každé skupince. Po dvaceti letech je zřejmé, že to je opravdu Boží dílo. A modlitby matek se stále šíří po celém světě, modlitební skupinky se rodí i v naší litoměřické diecézi. „Dáte mi jistě za pravdu, že odevzdání, které se Bohu na nás tak líbí, nás činí šťastnými a svobodnými,“ říká národní koordinátorka Modliteb matek v naší zemi Markéta Klímová.

Milé maminky, je zde Pánovo pozvání i pro vás, které se cítíte samy a tou-

žíte se světit. Modlitební skupinky se už teď modlí i za vás. Svěřuji vás Pánu a všem vám žehnám.

P. Ignác OFM

MODLITBY MATEK hnutí křesťanských žen

zveme všechny maminky, babičky, kmotry i duchovní matky na

DIECÉZNÍ SETKÁNÍ

sobota 12. března 2016

Liberec-Ruprechtice

(Markova 299/4)

Program:

14.00 hodin – slovo koordinátorek

společná modlitba matek

dotazy, svědectví

občerstvení

18.00 hodin – mše svatá

Je-li to možné, uvítáme malý příspěvek z vaší kuchyně při společném občerstvení.

Připojte se prosím k modlitbě nověny za tato setkání vždy devět dnů předem, a to desátkem, „který Ducha svatého seslal.“

Bližší informace u Jolany Těminové (mob. 731 486 939)

www.modlitbymatek.cz

Hospic sv. Štěpána slaví 15 let

Téměř 3 500 pacientů na 26 lůžkách kamenného hospice, za dva roky fungování domácího hospice 100 pacientů a 33 000 najetých kilometrů. To jsou čísla, kterými hospic dokresluje 15 let své činnosti.

Litoměřický hospic vznikl na místě bývalé litoměřické porodnice nedaleko Dómského náměstí, základní kámen vysvětil tehdejší papež Jan Pavel II. Po nezbytné rekonstrukci byl 2. února 2001 slavnostně otevřen. Tehdejším biskupem Josefem Kouklem byla vysvěcena hospicová kaple. 13. února téhož roku přijal hospic svého prvního pacienta. Od té doby zde tým zdravotníků, sociálních pracovníků, řady dobrovolníků a dalších profesionálů pečuje o nemocné v závěru jejich života.

Bohužel se nejedná vždy jen o pacienty vyššího věku. Nejmladší pacientkou byla sedmnáctiletá dívka, v současné době pracovníci domácího hospice pečují o dvacetiosmiletého muže. I díky této podpoře může tento mladý muž, přes závažnost svého onemocnění, prožívat plnohodnotně život mezi svými blízkými doma. Možnost

být spolu je nesmírně důležitá také pro pozůstalé. Lépe se vyrovnávají s odchodem blízké osoby. „Člověk v závěru života nepotřebuje jen kvalitní fyzickou péči,“ doplňuje Monika Marková, ředitelka hospice, „ale také lidskou přítomnost a duchovní podporu a duchovenskou péči.“ Tu v minulosti zajišťoval i P. MUDr. Ladislav Kubíček, nebo kněží Teologického konviktu. Nyní ji vykonává P. Józef Szeliga. Dosud bylo uděleno nemocným na 760 svátostí.

Průzkumy říkají, že doma si přeje zemřít 80 % z nás, ale jen 20 % se to daří, přesto v České republice není tato péče až na výjimky hrazena ze zdravotního pojištění. Hospic musí obstarávat prostředky z nejrůznějších zdrojů – z dotací, grantů, veřejných sbírek, od individuálních dárců, ze získů prodeje ve svém dobročinném obchodě v Michalské ulici. Proto vznikla nová webová stránka www.prohospic.cz, na které se mohou zájemci dočíst, jaké jsou náklady na péči, jakou formou lze pomoci hospici a jak naopak pomáhají pracovníci hospice.

Pacienti litoměřického hospice se po 15 letech počítají na tisíce.

Foto: archiv hospice

Hospic oslaví své narozeniny několika akcemi. Jednou z nich je mše svatá, která se bude konat v sobotu 13. února 2016 od 11 hodin katedrál sv. Štěpána. Společenský večer s aukcí je připravován na 14. dubna. Součástí oslav jsou také dvě výstavy – prezentace děl zaslaných do soutěže „Pexeso pro hospic“ na téma „Dary, které nekoupíš“ a na léto připravovaná výstava fotografií z prostředí hospice v radniční galerii litoměřického městského úřadu.

Všechny příznivce také zveme do nově založeného Klubu přátel, prostřednictvím něhož bychom chtěli být blíže našim pravidelným dárcům.

Děkujeme, že jste s námi.

Irena Vodičková, Hospic sv. Štěpána

Tři krále, kteří letos koledovali již po šestnácté, opět přivítala většina domácností s vlností. Obavy z „proti-tříkrálové“ kampaně, která se šířila společností, se našťastí nepotvrdily, o čemž svědčí nejen nárůst výtěžku sbírky, ale také vesměs pozitivní zkušenosti koledníků s dárce.

Jak jsme letos začali

Tříkrálové žehnání bylo letos v novém kabátě. Tříkrálový průvod dovedl desítky dětských koledníků na litoměřické Mírové náměstí, kde Diecézní charita Litoměřice společně s litoměřickou Farní charitou postavila prezentační stánek s teplým občerstvením v podobě svařeného vína a horkého kakaa. Zde také čekal otec biskup Jan Baxant společně s chlapeckým pěveckým sborem Páni kluci, který zahájil setkání zpěvem. Následovalo přivítání a povzbuzení koledníků ředitelkou Diecézní charity Litoměřice Růžnou Kavkovou a samozřejmě pozhánání otcem biskupem. Také na závěr se účastníci žehnání potěšili zpěvem sboru a Tříkrálová sbírka 2016 mohla provázena sněhem a mrazem začít.

V Chomutově se zapojila celá mateřská škola

Kde jste potkávali tři krále

Koledníci nevynechali jediné místo, které již v předchozích letech navštívili, k tomu však přibrali ještě několik nových obcí. Patřily sem například Býčkovice, Habřina, Srdov, Mnichovo Hradiště, Jeleč či Držovice. Všude byli lidé vstřícní, a pokud již tři krále neočekávali, byli alespoň mile překvapeni.

Koledovat se vyplatí

Koledníci Tříkrálové sbírky nepřijdou zkrátka. Přestože Diecézní charita ví, že všichni, co se podílí na přípravě či organizaci sbírky, nečekají žádnou odměnu, ráda poděkuje. Kromě drobných dárečků, které připravuje pro každého koledníka, zajistila také „Tříkrálové bruslení“, kterého se mohl zúčastnit každý, kdo koledoval. Litoměřický zimní stadion tak

13. února pustil zdarma na led každého, kdo ukázal tříkrálový šátek, což byl jeden z dáreků, který obdržel každý koledník. Zimní stadion tedy více než hodinu patřil pouze koledníkům, za což Diecézní charita moc děkuje.

Pro koledníky byla také připravena již tradiční soutěž o nejhezčí tříkrálovou korunu. Po loňské zkušenosti, kdy se sešlo 174 korun, učinila Charita omezení a každá škola se mohla účastnit maximálně patnácti vybranými korunami, i tak jich ale nesoutěžilo málo – celkem 48. Koruny přicestovaly z Českých Kopist, Libochovic, Třebenic, Litoměřic a Podsedic. První místo obdržela Valerie Vedejová ze 7. B 8. Základní školy Ladova v Litoměřicích, druhé místo putovalo do 2. B stejné školy Aliče Soukupové a o třetí místo se podělily žáčky 7. B Základní školy J. E. Purkyně v Libochovicích, slečny Divoková a Pietichová, které společně vyrobily také jednoznačně největší korunu soutěže. I nevyherní koruny však byly povedené, proto všem účastníkům upřímně gratulujeme.

Kde sbírka pomůže letos?

Každý, kdo organizuje Tříkrálovou sbírku, může 65 % ze získaných peněz použít na nějaký vybraný sociální záměr, který si sám určí. Některé z těchto záměrů pro rok 2016 vám nabízíme zde:

- Hospic sv. Štěpána v Litoměřicích bude rekonstruovat podlahy v pokojích pacientů,
- ZŠ J. E. Purkyně v Libochovicích koupí notebook mentálně postiženému žákovi,
- ZŠ Třebenice podpoří z výtěžku žáky ze znevýhodněných rodin a umožní jim účast na školních exkurzích a výletech, případně nakoupí školní pomůcky,
- v Liberci podpoří tři indické děti v projektu Adopce na dálku a nakoupí hygienické a antidekubitní pomůcky pro Domov pokojného stáří,
- v Teplicích přispějí na rehabilitaci těžce postiženému Kryštofkovi,
- Česká Lípa podpoří provoz Sociálního automobilu,
- Farní charita Litoměřice nakoupí antidekubitní matrace do Domova na Dómském pahorku a podložky do postelí pro Charitní domov sv. Zdislavy.

Sbírku 2016 zakončil tříkrálový koncert Farní charity Litoměřice

Dalších 15 % výnosu sbírky připadá na projekty diecézních charit v České republice, 10 % výnosu sbírky bude věnováno na humanitární pomoc do zahraničí, kdy Diecézní charita Litoměřice podpoří zahraniční projekt vzdělávání dětí v Mongolsku. 5 % procent výnosu sbírky připadá na podporu projektů Charity Česká republika a zbylých 5 % výnosu sbírky je v souladu se zákonem určeno na režie sbírky (dárky pro koledníky, Tříkrálový koncert, kalendáře, cukry apod).

Poděkování

„Ráda bych poděkovala nejen za sebe všem, kteří pomáhali při přípravách a organizaci Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi, ale také dárce, kteří byli letos skutečně štědrí. V litoměřické diecézi byl sice nárůst minimální, jsme ale rádi i za něj. Uvědomujeme si, že Tříkrálová sbírka není přednostně o výtěžku, ale o nesení radostné zvěsti o narození Krista a tak ke sbírce taky přistupujeme. Chceme lidi, které navštěvujeme, především potěšit a ve většině případů tomu taky tak je. Lidé nás vítají s otevřenými dveřmi a děti odcházejí s plnými kapsami dobrot, což svědčí o tom, že nás v domácnostech rádi vidí, a to je pro nás největší odměna. Samozřejmě tím nechci shazovat výtěžek, díky němuž můžeme pomáhat těm, co to potřebují a pevně věřím, že naše pomoc smysl má,“ říká Veronika Vedejová.

Připravujeme se již na příští rok, zapojte se!

Přestože je Tříkrálová sbírka sbírkou charitní, nepodílí se na její organizaci pouze místní charity. Aktivně se zapojují také farnosti, obce, školy či dětské domovy. Koledovat může prakticky kdokoli, stačí si napsat záměr, na co chce finance

použít a sehnat a zajistit koledníky. Vždy je však potřeba koledovat pod hlavičkou Charity ČR, proto je nutné zkontaktovat se s nejbližší místní Charitou, která pomůže nebo poradí s organizací a administrací sbírky, případně oslovit koordinátorku sbírky Veroniku Vedejovou na tel. čísle: 734 435 168 nebo na e-mailu: dobrovolnici@dchltm.cz.

Kryštofovo Údolí

Netradičním způsobem přistupuje k Tříkrálové sbírce také pan Fajmon, majitel penzionu v Kryštofově Údolí. Vždy začátkem roku pozve na slav-

nostní oběd všechny zaměstnance penzionu a přátele, a samozřejmě také tři krále s pokladničkou, kteří zde koledují. Místo úhrady za bohaté jídlo věnují hosté peníze do tříkrálové pokladničky. Výtěžek pak putuje na tříkrálové konto. Panu Fajmonovi i všem dárce z Kryštofova Údolí patří veliký dík.

Jak to vidí maminka koledníků

V obci Stebno na Ústecku se do Tříkrálové sbírky zapojily také moje děti – pětiletý Matěj a tříletý Vojta. Do skupinky přizvali jeden a půl roku starou kamarádku Štěpánku, která průběžně

vylepšovala svůj kostým Baltazara mnohými pády v rozježděném sněhu. Unavené krále jsme museli tu a tam táhnout na saních a na pomoc přispěchal také kocourek Mazlík, který poctivě prošel celou část obce Suchá, do dalších částí se už ale neodvážil. Malým koledníkům se za odpoledne podařilo vykoledovat 1483 Kč a plný košík sladkostí. Všichni jsme si to skutečně užili.

Radka Neprašová

Připravila Edith Kroupová,
Diecézní charita Litoměřice

Foto: z archivu charit

Výsledky Tříkrálové sbírky v litoměřické diecézi 2014–2016

OCH, FCH, farnost	2014	2015	2016
DCH Litoměřice	288 083 Kč	250 616 Kč	293 219 Kč
OCH Česká Kamenice	88 114 Kč	102 658 Kč	103 882 Kč
OCH Liberec	188 849 Kč	205 983 Kč	233 363 Kč
OCH Most	131 342 Kč	136 397 Kč	153 571 Kč
OCH Sobotka	105 070 Kč	130 901 Kč	135 284 Kč
OCH Teplice	53 135 Kč	61 277 Kč	47 723 Kč
OCH Ústí nad Labem	40 897 Kč	80 541 Kč	59 753 Kč
OCH Varnsdorf	10 812 Kč	-	-
FCH Česká Lípa	94 785 Kč	91 352 Kč	78 651 Kč
FCH Chomutov	44 708 Kč	77 427 Kč	126 426 Kč
FCH Litoměřice	47 072 Kč	55 561 Kč	85 470 Kč
FCH Lovosice	29 955 Kč	32 996 Kč	45 042 Kč

FCH Mladá Boleslav	99 376 Kč	131 971 Kč	94 336 Kč
OCH Rumburk	26 141 Kč	27 277 Kč	24 091 Kč
Farnost Jablonné v Podještědí	18 022 Kč	22 654 Kč	23 537 Kč
Děkanství Mnich. Hradiště	16 892 Kč	17 055 Kč	23 935 Kč
Farnost Podbořany	31 647 Kč	35 003 Kč	31 991 Kč
Farnost Srbská Kamenice	104 497 Kč	120 099 Kč	140 415 Kč
Farnost Semily	101 032 Kč	122 235 Kč	123 303 Kč
Farnost Žatec	13 813 Kč	11 201 Kč	20 779 Kč
Farnost Hrob	9 548 Kč	11 522 Kč	9 297 Kč
Farnost Liběšice u Žatce	269 632 Kč	282 232 Kč	302 269 Kč
Farnost Děčín 4 - Podmokly	40 301 Kč	54 643 Kč	14 195 Kč
OCH Šluknov	17 117 Kč	21 201 Kč	30 825 Kč
CELKEM	1 870 840 Kč	2 082 802 Kč	2 201 357 Kč

Výsledky Tříkrálové sbírky v obcích, kde koledovala Diecézní charita Litoměřice

Obec	2015	2016
Bohušovice nad Ohří	11 984 Kč	12 205 Kč
Boreč, Režný Újezd, Stružena, Bílinka	2 823 Kč	3 195 Kč
Brozany nad Ohří	10 872 Kč	15 676 Kč
Býčkovice	-	846 Kč
České Kopisty	5 499 Kč	7 327 Kč
Doksany	3 967 Kč	5 097 Kč
Dřemčice	1 215 Kč	1 340 Kč
Habřina, Srdov	-	630 Kč
Hlinná	1 002 Kč	1 380 Kč
Horní Řepčice	2 033 Kč	960 Kč
Hrdly	2 205 Kč	2 770 Kč
Chodouny	2 439 Kč	2 634 Kč
Chodovice	3 683 Kč	3 782 Kč
Chomutov CHOPS	-	960 Kč
Chvalín	2 508 Kč	2 648 Kč
Jenčice	5 506 Kč	4 865 Kč
Jiřetín pod Jedlovou	7 376 Kč	8 528 Kč
Klapý	4 610 Kč	3 696 Kč
Kryštofovo Údolí	6 400 Kč	9 702 Kč
Křešice	5 218 Kč	4 356 Kč
Křešice, Maškovice	-	916 Kč
Leská, Blešno	400 Kč	220 Kč
Liběšice - Dolní Chobolice	-	989 Kč
Liběšice - Dolní Nezly	-	1 060 Kč
Liběšice - Horní Chobolice	-	1 209 Kč
Liběšice - Jeleč	-	824 Kč
Liběšice - Mladé	-	426 Kč

Liběšice - Soběnice	-	2 306 Kč
Liběšice - Srdov	-	1 430 Kč
Liběšice - Trnoblany	-	575 Kč
Liběšice - Zimoř	-	608 Kč
Libochovany	4 373 Kč	5 225 Kč
Libochovice	11 072 Kč	10 777 Kč
Libotenice	4 237 Kč	3 866 Kč
Ličnice, Lukov, Dubičná, Konojedy	792 Kč	-
Litoměřice - Dómské náměstí	14 275 Kč	4 037 Kč
Litoměřice - Mírové náměstí	4 004 Kč	2 868 Kč
Litoměřice - Mířejovická stráž, Mířejovice	7 261 Kč	5 684 Kč
Litoměřice - MŠ	1 223 Kč	506 Kč
Litoměřice - U Trati	1 450 Kč	-
Lounky	3 320 Kč	4 372 Kč
Louny RKF - děkanství	-	9 307 Kč
Lukov, Dubičná, Konojedy, Ličnice	-	1 813 Kč
Malíč, Knobloška	3 083 Kč	2 842 Kč
Mladá Boleslav CHOPS	-	8 570 Kč
Mlékojedy, Nučičky	3 207 Kč	3 394 Kč
Mnichovo Hradiště	-	4 231 Kč
Nové Dvory	4 961 Kč	4 388 Kč
Ostré	-	320 Kč
Ostré, Robeč, Rašovice, Kalovice	2 030 Kč	1 157 Kč
paní Fulínová	-	700 Kč
Ploskovice	1 639 Kč	3 572 Kč
Počaply (skaut)	3 189 Kč	3 320 Kč

Podsedice	3 822 Kč	4 093 Kč
Polepy, Vrutice	2 647 Kč	6 694 Kč
Radouň, Chcebus, Stračí	9 556 Kč	-
Skalice, Dřevce, Staré	489 Kč	626 Kč
Solany	1 097 Kč	1 378 Kč
Starý Týn, Držovice	-	410 Kč
Šepetely	100 Kč	189 Kč
Štětí (koledovala místní ZŠ)	3 613 Kč	-
Teplá	5 947 Kč	8 652 Kč
Terežín	5 231 Kč	7 562 Kč
Tetčiněves, Rochov, Julčín,	1 944 Kč	1 656 Kč
Vědlice	-	-
Trávnice	9 005 Kč	10 859 Kč
Třmovany	1 541 Kč	1 298 Kč
Třebenice	11 216 Kč	8 892 Kč
Třebívlice	4 141 Kč	3 418 Kč
Třeboutice	-	1 140 Kč
Třebušín	3 346 Kč	3 579 Kč
Ústě	4 004 Kč	7 997 Kč
Varnsdorf	2 653 Kč	3 978 Kč
Velké Žernoseky	4 787 Kč	6 933 Kč
Vchymice, Radostice	9 360 Kč	12 633 Kč
Vrbice	-	3 589 Kč
Žáhořany	-	1 296 Kč
Žalhostice, Přistany	5 933 Kč	5 894 Kč
Želkovice	2 051 Kč	2 205 Kč
Žitenice	8 277 Kč	4 139 Kč
CELKEM	250 616 Kč	293 219 Kč

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Anselm Grün

Důvěrná slova

Modlitby pro každou příležitost

Mnoho lidí říká, že netuší, jak by se měli modlit. Oficiální modlitby jsou jim cizí a modlitba vlastními slovy jim činí potíže. Právě pro ně je tato sbírka modliteb, jež mají přirozený a vroucí jazyk a zároveň se týkají každodenních problémů.
*Váz., 256 str., 199 Kč
(o novém, praktičtějším formátu)*

Evangelium do kapsy

Papež František stále vybízí k časté četbě evangelia: „Pamatujte na evangelium. Noste ho s sebou v kapse či tašce a během dne si v něm kousek přečtete.“
Brož., 360 str., 39 Kč

Křížová cesta s papežem Františkem

Papežovy myšlenky vedou náš pohled k Ježíšově lásce, se kterou se sklání k naší ubohosti, a k jeho odevzdání Otci. Ježíš chce, abychom se mu stávali podobnými. Nestojí však daleko před námi jako ukazatel, ale sám nás bere na svá ramena a nese nás tam, kam bychom sami nikdy nedošli.
Brož., 40 str., 69 Kč

Eberhard Schockenhoff

Vykoupená svoboda

Svoboda je jedním ze zásadních pojmů křesťanské víry. Je též hodnotou, ke které je současná společnost obzvlášť vnímavá. Může proto představovat důležitou platformu pro dialog mezi křesťanskou zvěstí a současnou kulturou, která se ke křesťanství záměrně nehlásí.
Brož., 192 str., 255 Kč

Křížová cesta (DVD)

Meditace kardinála Miloslava Vlků nad zastaveními z křížové cesty akademického sochaře Karla Stádníka. Komentáře čtou Mons. Jiří Padour a Táňa Fišerová.
DVD, 27 minut, 49 Kč. Cena platí jen u Paulinky po dobu postní!

Tvůj křest

Dárková kniha ke křtu dítěte. Stručné a přehledné shrnuje celou liturgii svátosti křtu. Obsahuje prostor, kam lze zaznamenat datum a místo křtu, jméno křtícího kněze i jména přítomných členů rodiny. Další výhodou je místo k nalepení fotografií. Křest může i o několik let později ožít jako důležitá událost jeho života, kterou mu rodiče (nebo prarodiče či kmoři) pečlivě zaznamenali.
Váz., 48 str., barevné obrázky, 149 Kč

Pouť do Filipova

Jako mnozí další poutníci, i my jsme se chystali do Filipova, malé vesničky na hranicích s Německem, kde se každoročně 13. ledna ve čtyři hodiny ráno koná v bazilice Panny Marie Pomocnice křesťanů poutní mše svatá. Jeli jsme sem poprvé, a proto jsme byli zvědaví, co všechno nás zde čeká. Chtěli jsme zde také pro vás udělat malou anketu a zjistit tak, kdo se to sem vydává takto v zimě a v noci a jak poutníci prožívají mši svatou v bazilice, která byla postavena na místě domku, v němž se před sto padesáti lety modlila umírající mladá žena, které se zde zjevila Panna Maria, aby jí řekla, že odtě už bude zdravá.

Na nejmladší poutní místo litoměřické diecéze jsme dorazili kolem třetí hodiny ranní. U baziliky už panoval čilý ruch. Místní policisté pomáhali najít místa k parkování pro auta i autobusy, které sem přijely z Čech i z Německa. Mnozí poutníci přišli také pěšky z Rumburka i z jiných míst. Bazilika už byla plná lidí, kteří společně zpívali. Pontifikální mši svatou celebroidl biskup litoměřické diecéze Jan Baxant spolu s Wolfgangem Ipoltem, zhořeleckým biskupem. Slavnost začala filipovskou poutní písní, zpívanou česky i německy. Průvod celebrantů a asistentů se při zpěvu odebral do kaple Zjevení. Následovala společná modlitba svatého Bernarda, právě ta modlitba, kterou se Magdalena Kade modlila před svým uzdravením. Potom nastala chvíle ticha a rozezněly se zvony. Celý průvod se vydal za varhanního doprovodu k oltáři a mše svatá začala. Pan biskup Baxant pozdravil poutníky a všechny duchovní otce z Čech, Moravy, Slovenska a Německa, a zvláště přivítal představitele hnutí Ackermann-Gemeinde, které vzniklo na den přesně před sedmdesáti lety v Mnichově, aby na křesťanských tradicích usilovalo o mír a zachování kulturní tradice ve střední Evropě.

Kázání pana biskupa navazovalo na přečtené evangelium: Chvalozpěv Panny Marie. Pan biskup zdůraznil, že naše litoměřická diecéze má mnohá tajemství. Vždyť sem patří i Filipov, místo, kde nebe políbilo zemi. Poukázal na skutečnost, že se Panna Maria sama nazývá nepatrnou služebnicí a že jistě i Magdalena Kade, která dostala dar zdraví, vyjadřovala vděčnost za tento dar právě službou. K německým věřícím promluvil biskup Wolfgang Ipolť.

Před závěrečným požehnáním pozval generální vikář P. Stanislav Příbyl přítomné na konferenci, která se bude v nedaleké Krásné Lípě konat 12. a 13. září letošního roku. Následoval zpěv mariánské písně. Venku se pomalu rozednívalo a začínalo sněžit

Zuzana Adamová

Anketa: Proč jste přijeli na pouť do Filipova?

Marie K., Komorovice

Četla jsem, že Panna Maria řekla Magdaleně Kade, že od nynějška bude zdravá. To byla pro mne výzva. Přijela jsem tedy poprosit o uzdravení své duše. Také jsem zde prosila za mé povolání, za mou budoucí rodinu. Abych, když se jmenuji Marie, k sobě dostala toho pravého Josefa. Protože se mi tu líbilo, nejspíš přijedu zase.

Christa Ullmann, Würzburg (hnutí Ackermann-Gemeinde)

Přijela jsem sice z Wurtzburgu, ale pocházím z Opavy, tak si ještě pár slov česky pamatuji. Už jsem zde několikrát byla, jen v loňském roce byl můj muž nemocen, a tak jsem sem nejela. Pannu Marii jsem přijela prosit o mír na zemi.

S.M. Markéta Hluchníková, Jiřetín pod Jedlovou

Jsme tu každý rok. V Jiřetíně máme klášterní pension, sestry jsou zde už od doby, kdy v roce 1868 Františka Lechnerová založila naši kongregaci Dcer Božské Lásky, to bylo dva roky po uzdravení Magdaleny Kade. Naše zakladatelka zažila bezprostředně zdejší památné události. Přijela jsem i konkrétně poprosit, protože vždycky je těch úmyslů hodně nejenom osobních nebo kongregačních, ale i přátelé a známé mě prosí o modlitbu, takže toho je tady vždycky víc.

Marie Cejnková, Záhlinice

Byla jsem na návštěvě u známých a oni se sem chystali, takže jsem jela s nimi. Už dávno jsem toužila navštívit toto místo, takže mi to, jak se říká, spadlo z nebe. Prosila jsem za svoji rodinu a také za mír a pokoj ve světě. Budu-li zdravá, vrátím se určitě, moc se mi tu líbí.

Petr Maria Lutka, Rožmitál pod Třemešníkem

Připutoval jsem autobusem z Prahy, abych zde prosil Pannu Marii za uzdravení pro ty, kteří mě o to prosili. Předě mší svatou jsem zašel do sakristie, jestli můžu něco zazpívat a zahrát na kytaru. S paterem Kujanem se znám, a tak jsem mohl zahrát několik písniček na kytaru, aby si je lidé mohli zazpívat. A zase sem rád přijedu. Tady je vidět, že Zjevení Panny Marie lidi přitahuje a že lidé hledají ochranu Panny Marie. Bazilika je tu vždy plná poutníků, kteří se chtějí schovat pod plášť Panny Marie.

Markéta Jindrová, Praha-Nusle

Do Filipova jezdím každý rok, už asi dvacet let. Bývala jsem tu i za minulého režimu. Zdá se mi, že to tu dříve bývalo dynamičtější – tehdy lidé už svou přítomností zde protestovali proti útlaku a nesvobodě. A možná tu bývalo více mladých. Dnes jsem přijela poprosit za vyřešení našich rodinných problémů.

Alena Suchá, Jiřkov

Já jsem sem nepřiputovala, přišla jsem do zaměstnání. Ve zdejších domově duchodců pracuji už dvacet jedna let. Snažíme se pomoci naší farnosti a v domově, který je hned vedle baziliky, připravujeme poutníkům zázemí: teplý čaj, možnost si odpočinout. Dnes jsme tu od dvou hodin ráno, už v tuto dobu tu bylo dost poutníků, a protože přišlo, byli vděční, že se u nás mohou ohrát. Sice nejsem věřící, ale náš pan farář, pater Kujan, dochází k nám do domova a každý týden tu pro naše klienty slouží mši svatou, takže ho známe a rádi mu pomůžeme. Žiji zde s rodinou celý svůj život a máme tento kraj rádi, nechtěli bychom žít jinde.

Zuzana Adamová. Foto: Tomáš Adam

Nabídka Karmelitánského nakladatelství

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Norman Drummond

Síla tří

Na čem v životě záleží

Norman Drummond se díky seminářům pro manažery i při své praxi kouče a duchovního asistenta setkává s množstvím lidí, kteří hledají smysl života a touží jej naplnit. Získané zkušenosti zúročil v této knize. Předkládá čtenářům, na čem v životě záleží: trojí moudrost, tři principy a tři zásadní vlastnosti, bez nichž nelze dosáhnout pokoje v srdci, natož vést plnohodnotný život
Brož., 224 str., 299 Kč

Vojtěch Kodet

Jeho rány nás uzdravily (2. vydání)

Křížová cesta

Modlitba křížové cesty nemá za cíl navodit nám smutek a depresi. Naopak, jde o jedinečný způsob, jak všechno těžké a bolestivé v našem životě propojit s Ukřížovaným a s mocí jeho lásky, jak otevřít naše rány hojivému oleji jeho milosrdenství.
Brož., 56 str., 79 Kč

Anselm Grün

Půst (4. vydání)

Modlitba tělem a duší

Známý benediktinský mnich pojednává o půstu z různých hledisek – biblického, lékařského, psychologického, ale především poukazuje na oprávněnost a nezbytnost postu pro duchovní růst člověka.
Brož., 72 str., 129 Kč

Gabriela Ivana Vlková

Bůh milosrdný nebo trestající?

Autorka hledá odpověď na to, co nám o Božím milosrdenství říká Písmo. Zaměřuje se na pojmy, které se v souvislosti s projevem milosrdenství a slitování užívají, kde, jak často a za jakých okolností se vyskytují v Novém i Starém zákoně a dochází k závěru, že mohou každému čtenáři osvětlit vztah Bohu z nové perspektivy.
Brož., 64 str., 99 Kč

Vojtěch Kodet

Milosrdenství

Duchovní obnova

Zvuková stopa pořadu, který pro vysílání TV Noe vyrobilo Telepace, s. r. o., v roce 2015.
CD, MP3, 119 Kč

Thierry Bizot

Křesťan v záběhu

Když známý televizní producent Thierry Bizot znovu objevil křesťanskou víru, napsal o tom knihu Anonymní katolíků. Volným pokračováním je tato kniha, která přináší výběr nejzdařilejších příspěvků autorova blogu, v nichž je patrné, jak se odvíjí jeden obyčejný lidský život v každodenním zápase o autentičnost, v prožívání vlastní křehkosti i nekonečného Božího milosrdenství.
Brož., 188 str., 249 Kč

Pozvánky

Výstava děl Filipa Leubnera, Liberec, do 1. 3. 2016

Oblastní galerie Liberec, denně mimo pondělí od 10.00–17.00 hodin, komentované prohlídky: 25. 2. v 10.30 a v 17.00 hodin a 28. 2. v 15.00 hodin.

Pravidelná adorace, Semily, každá poslední středa v měsíci

Kostel sv. Petra a Pavla, po mši svaté v 18.30 hodin do 22.00 hodin.

Noční páteční adorace, Liberec-Ruprechtice, vždy první pátek v měsíci

Kostel sv. Antonína z Padovy, od 19.00 do 24.00 hodin.

Přednáška: Povoláním člověk, Železný Brod, 26. 2. 2016

Aula sklářské školy (Smetanovo zátíší 470), v 18.15 hodin.

Přednáší P. Mgr. Karel Satoria, akci pořádá místní skupina ČKA.

Duchovní obnova, Liberec-Ruprechtice, 27. 2. 2016

Kostel sv. Antonína z Padovy, od 8.00 do 11.45 hodin. Společná modlitba růžence, promluva, adorace, požehnání.

Diecézní setkání hnutí Modlitby matek, Liberec-Ruprechtice, 12. 3. 2016

Fara (Markova 299/4), od 14.00 hodin společná modlitba matek, v 18.00 hodin mše svatá.

Více informací na straně 17.

Setkání mladých, Zatec, každý čtvrtek

Fara (Hošťálkovo nám. 133), od 19.00 hodin.

Adorace, Mladá Boleslav, vždy v neděli po mši svaté od 19.00 hodin

Kostel sv. Jana Nepomuckého, od 19.00 hodin. Hodina ticha, zpěvu a společného rozjímání.

Více pozvánek na www.dltm.cz

Noc kostelů

Sakrální památky v celé České republice se v pátek 10. června 2016 opět otevrou veřejnosti, proběhne již tradiční Noc kostelů. Zážitku nad akcí v naší diecézi převzal litoměřický biskup Mons. Jan Baxant. Již nyní se můžete k tomuto projektu připojovat.

Chcete-li i Vy v letošním roce rozšířit řady pořadatelů Noci kostelů, můžete se již nyní **přihlásit prostřednictvím elektronického formuláře**, který naleznete na www.nockostelu.cz

Kontakt na koordinátorku pro litoměřickou diecézi:

Ing. Kristýna Solníčková, MBA, tel.: 731 402 553, e-mail: solnickova@dltm.cz

Upozornění

Programy nejsou vytvářeny na diecézní úrovni, ale připravuje si je každá farnost a společenství samostatně dle svých možností. **Objekty** mohou být do Noci kostelů **přihlášeny pouze se souhlasem místního duchovního správce**, který **musí být rovněž seznámen s připravovaným programem** (nejlépe přizván k jeho tvorbě), neboť je jeho garantem. **Toto se týká nejen objektů v majetku církve**, ale především také staveb, jejichž vlastníky jsou jiné instituce (město, muzeum apod.). Právě u těchto objektů je obzvláště důležitá vazba na duchovního správce, aby byl zachován duchovní rozměr celé akce.

Kristýna Solníčková

Pozvánka na postní TAMMÍM ve dnech 4. – 6. 3. 2016

Seminaristé Arcibiskupského semináře v Praze pořádají duchovní víkend a srdečně zvou všechny muže ve věku od 15 do 30 let. Tentokrát se blíže zaměříme na *svatého Josefa*. Účastníkům se tak naskýtá příležitost, kdy mohou opustit každodenní ruch, vypnout mobily, zaklapnout notebooky a ponořit se do modlitby, ticha. V programu bude také prostor pro společné rozhovory o hledání a prožívání víry jak mezi sebou, tak i s bohoslovci a představenými semináře. Cílem je tedy prohloubení víry a hledání další životní cesty. Nedílnou součástí Tammímu jsou i různé workshopy, rekreační odpoledne a zajímavý host.

Podrobné informace naleznete na našich internetových stránkách www.arcs.cuni.cz, dotazy rádi zodpovíme na emailové adrese tammim@signal.cz.

Těšíme se na vás!

Za realizační tým Kryštof Kolomý

Z diáře Mons. Jana Baxanta

6.–13. 3. Řím
19. 3. 9.00 hod. Diecézní setkání mládeže, Litoměřice
20. 3. 10.00 hod. Květná neděle, Litoměřice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSr

13. 3. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

Diecézní setkání mládeže

Litoměřice 18. – 19. 3. 2016

Motto:

„Blahoslavení milosrdní,
neboť oni dojdou milosrdenství“

(Mt 5,7)

Program bude zahájen **v pátek** v 18.00 hodin mší svatou v kapli Diecézního domu kardinála Trochty (Komenského 4). Setkání bude v pokračovat **v sobotu** 9.00 hodin v kině Máj (Sovova ul.), kde je připraven bohatý program: soutěž o SDM Krakov 2016 zdarma, setkání s hosty R.D. Radkem Vašínkem a sestrou M. Dominikou Konečnou OSF, dále odpolední skupiny (témata, skutky milosrdenství, sport, výlet ad.). V 15.00 hodin následuje pouť do katedrály sv. Štěpána, projití Svatou branou Svatého roku milosrdenství a v 15.30 hodin bude setkání zakončeno mší svatou v katedrále.

Doporučený příspěvek na setkání:

150 Kč + nocleh v DDKT 50 Kč
(s sebou karimatku a spacák)

Přihlašování: na www.dcmi.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2016 vychází deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti.

Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálová (michalkova@dltm.cz), Pavel Šmolík (smolik@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

150. výročí poutního místa Filipov (1866–2016)

13. leden 2016 ■ Foto: Ivo Šafus

Svatý Josef

polychromovaná dřevorezba z přelomu 19. a 20. století

Foto: Magda Černá

Ze sbírek litoměřické diecéze